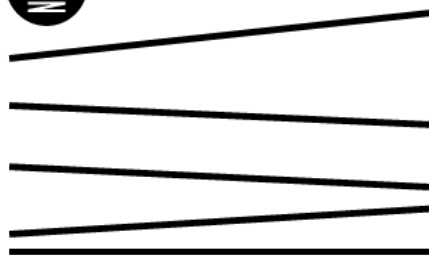

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

B.S. Ingemann.

Høimesse-Psalmer til Kirkeaarets Helligdage

Kjøbenhavn : Andreas Seidelin, 1825

VI, 130 s.

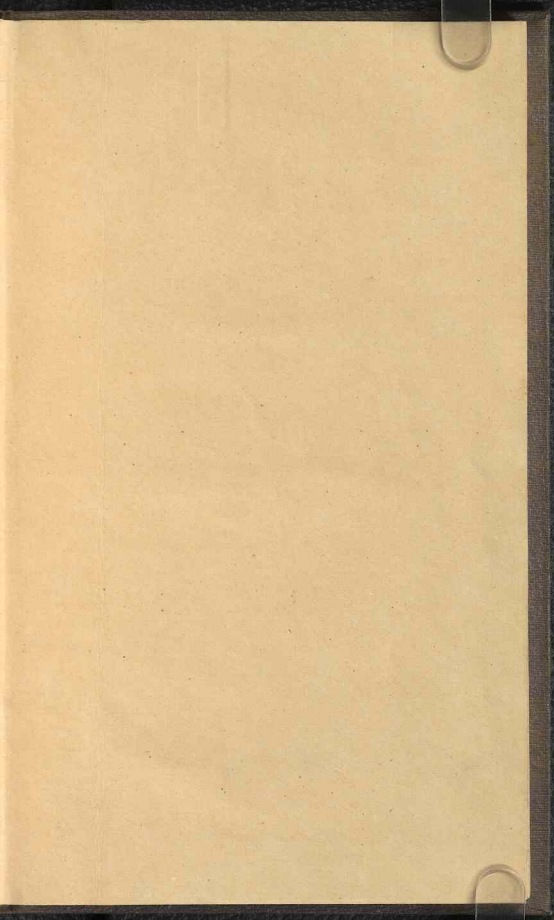
DK

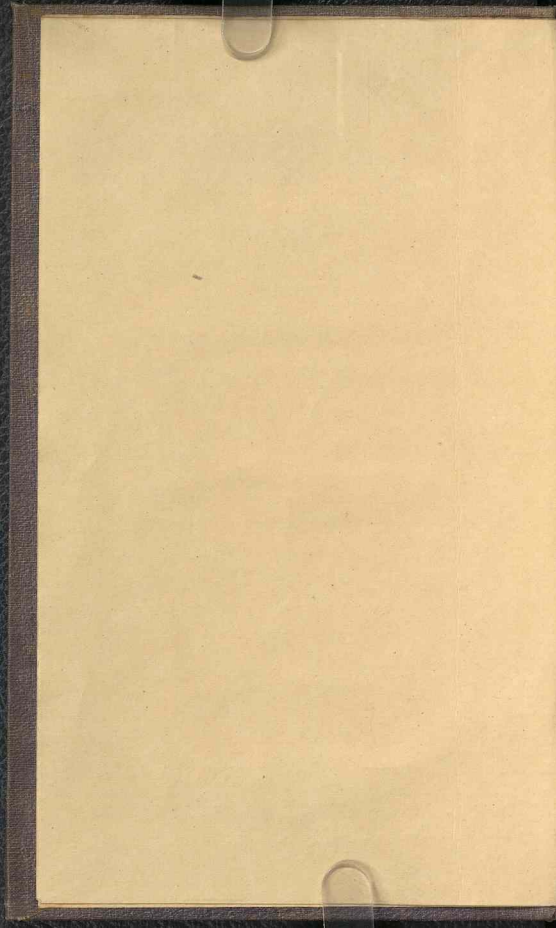
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

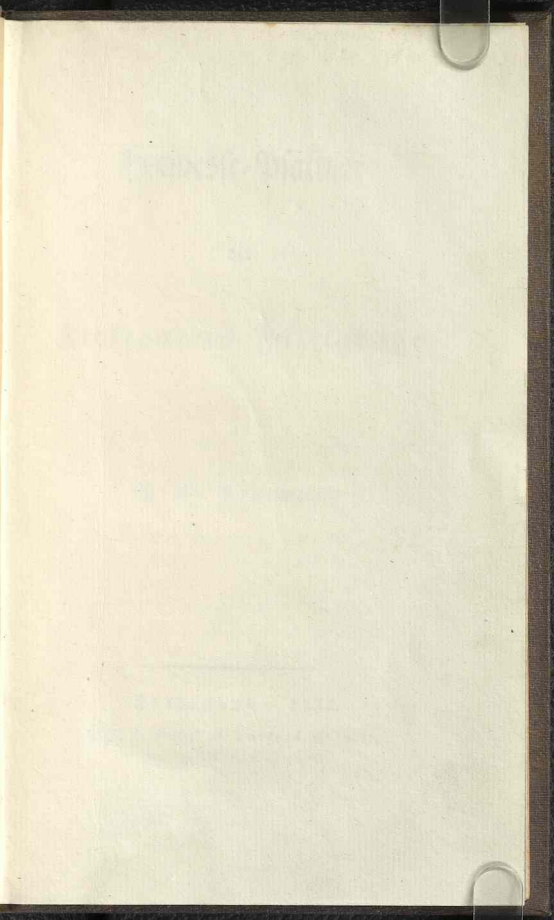
UK

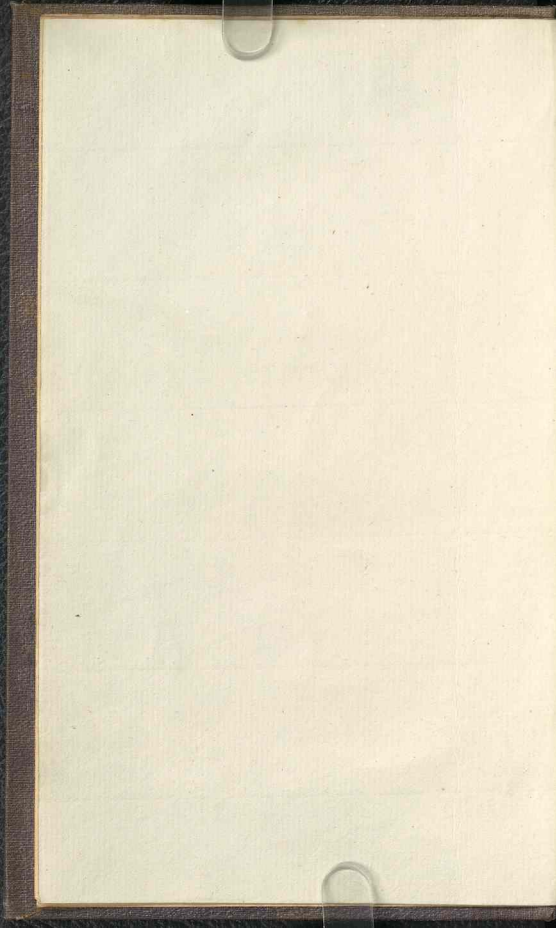
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Høimesse-Psalmer

til

Kirkeaarets Helligdage

af

B. S. Ingemann.

Kjøbenhavn 1825.

Trykt og forlagt af Andreas Seidelin,
Hof- og Universitets-Bogtrykker.

1531 110 REC 1012

LIBRARY OF THE
BIBLICAL ARCHIVES
AT THE
UNIVERSITY OF CHICAGO

STAMPED: E-01 HAPENBIS

I n d h o l d.

No.		Side
I.	Første Søndag i Advent	1
II.	Anden Søndag i Advent	3
III.	Tredie Søndag i Advent	5
IV.	Fjerde Søndag i Advent	7
V.	Christi Fødselsdag	9
VI.	St. Stephans; Dag	11
VII.	Samme Dag	13
VIII.	Søndag efter Juul	13
IX.	Nytaars Dag	15
X.	Søndag efter Nytaar	16
XI.	Første Søndag efter H. T. Kongersdag	18
XII.	Anden Søndag efter H. T. Kongersdag	20
XIII.	Tredie Søndag efter H. T. Kongersdag	22
XIV.	Fjerde Søndag efter H. T. Kongersdag	23
XV.	Femte Søndag efter H. T. Kongersdag	25
XVI.	Søndag Septuagesima	27

IV

No.		Side
XVII.	Søndag Sexagesima	29
XVIII.	Fastelavns Søndag	31
XIX.	Første Søndag i Fasten	33
XX.	Anden Søndag i Fasten	35
XXI.	Tredie Søndag i Fasten	37
XXII.	Midfaste Søndag	39
XXIII.	Marice Bebudelses Dag	41
XXIV.	Palme Søndag	42
XXV.	Ekjer; Torsdag	44
XXVI.	Første Passionspsalme	46
XXVII.	Anden Passionspsalme	48
XXVIII.	Tredie Passionspsalme	50
XXIX.	Fjerde Passionspsalme	52
XXX.	Femte Passionspsalme	53
XXXI.	Langfredag	55
XXXII.	Paaske; Dag	57
XXXIII.	Samme Dag	59
	(NB. Denne Psalme har tilforn været særskilt aftrykt).	
XXXIV.	Anden Paaske; Dag	61
XXXV.	Første Søndag efter Paaske	63
XXXVI.	Anden Søndag efter Paaske	65
XXXVII.	Tredie Søndag efter Paaske	67
XXXVIII.	Almindelig Bededag	69
XXXIX.	Fjerde Søndag efter Paaske	71

No.	Side
XL. Femte Søndag efter Paaske . . .	73
XLI. Christi Himmelfartsdag . . .	74
XLII. Sjette Søndag efter Paaske . . .	76
XLIII. Første Pintse Dag . . .	78
XLIV. Anden Pintse Dag . . .	80
XLV. Hellig Trefoldigheds Fest . . .	82
XLVI. Første Søndag efter Trinitatis . .	84
XLVII. Anden Søndag efter Trinitatis . .	85
XLVIII. Tredie Søndag efter Trinitatis . .	86
XLIX. Fjerde Søndag efter Trinitatis . .	88
L. Femte Søndag efter Trinitatis . .	89
LI. Sjette Søndag efter Trinitatis . .	90
LII. Syvende Søndag efter Trinitatis . .	92
LIII. Ottende Søndag efter Trinitatis . .	93
LIV. Niende Søndag efter Trinitatis . .	95
LV. Tiende Søndag efter Trinitatis . .	96
LVI. Ellefte Søndag efter Trinitatis . .	98
LVII. Tolvte Søndag efter Trinitatis . .	99
LVIII. Trettende Søndag efter Trinitatis .	101
LIX. Fjortende Søndag efter Trinitatis .	103
LX. Femtende Søndag efter Trinitatis .	104
LXI. Sextende Søndag efter Trinitatis .	106
LXII. Syttende Søndag efter Trinitatis .	107
LXIII. Attende Søndag efter Trinitatis .	109
LXIV. Nittende Søndag efter Trinitatis .	110

No.	Side
LXV. Tyvende Søndag efter Trinitatis	112
LXVI. Een og tyvende Søndag efter Trinit.	114
LXVII. Alle Helgens Dag	115
LXVIII. To og tyvende Søndag efter Trinit.	117
LXIX. Tre og tyvende Søndag efter Trinit.	119
LXX. Fire og tyvende Søndag efter Trinit.	120
LXXI. Fem og tyvende Søndag efter Trinit.	122
LXXII. Sex og tyvende Søndag efter Trinit.	124
LXXIII. Syv og tyvende Søndag efter Trinit.	126

I.

Første Søndag i Advent.

(Evang. Matth. 21 C. 1 B. Jesu Indtog i Jerusaleem.)

Mel. Gud! du skabte Jordens Kreds.

1.

Glad dig, Zion! glad dig, Jord!
See, din Konge til dig kommer:
Glad dig i din Vinter, Nord!
Christus bringer evig Sommer.
Paa hans Tog borttag hver Steen!
Smyk hans Vej med hellig Green!
Bred paa Stien Høitidsklæder!
Der er Fryd, hvor han fremtræder.

2.

Saligt, hvor han drager ind,
Saligt er det Folk, det Rige;
Der skal Sorgen flye af Sind,
Der skal Synd og Død bortvige;

Der skal Kjærligheden boe,
 Der skal Fredens Palme groe,
 Der skal Haabet evig bygge
 Under Cherubingers Skygge.

3.

Bøi dig for din Konge, Sjæl!
 Verdens Konger, bøier eder!
 Stolte Magt og Høihed, knæl!
 Thronen for Guds Søn bereder!
 See, i Nanders store Land
 Kongespiret fører han:
 Mærkets Magter for ham vige —
 Hans er Salighedens Rige.

4.

Over de Gjenløstes Land
 Han paa Naadens Stol er Dommer:
 Evig lovet være han!
 I Gudherrens Navn han kommer.
 Sjung, hver Sjæl, med Tak og Bøn:
 Hosianna, Davids Søn!
 Sjung, mens alle Knæ sig bøie,
 Hosianna i det Høie!

II.

Anden Søndag i Advent.

(Evang. Luc. 21 C. 25 B. Tegn i Sol og Maane.)

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

1.

I Verden er ei Nød saa stor,
 Guds Naade dog er større:
 Er luft for mig hver Dør paa Jord,
 Staae aabne Himlens Dørre.
 Min Sjæl, vær ei forsagt!
 Du staaer med Gud i Pagt:
 Har Verden dig forladt,
 Blev Dagen dig til Nat —
 Vær trostlig! — Herren lever.

2.

Skeer end i Sol og Maane Tegn,
 Frembruser Storm derefter —
 Har Jorden ei mod Havet Hegn,
 Oprøres Himlens Kræfter —
 Kom i Orkaners Brag
 Alverdens sidste Dag —
 Min Sjæl, vær ei forsagt!
 Du staaer med Gud i Pagt:
 Vær trostlig! — Herren lever.

3.

Forglem ei Pagtens store Ord,
 Naar Herrens Time kommer!
 Oploft dit Hoved, see fra Jord!
 Forbarmer er din Dommer:
 I Skyen, herlig, stjern,
 See Guds eenbaarne Søn!
 Med Kraft han komme vil:
 Forløsning stunder til —
 Vær trostlig! — Herren lever.

4.

Vi vente, Herre, paa din Dag;
 Den kommer, naar Du byder;
 O, naar i Undergangens Brag
 Da Domsbasunen lyder —
 Sid, sjælebaagne, da
 Vi med Halleluja
 Lovprise kan din Magt
 Og med vor Gud i Pagt
 Udraabe: Herren lever!

III.

Tredie Søndag i Advent.

(Evang. Matth. 11 C. 2 B. Johannes i Fængslet.)

Mel. Gud Hellig Aand i Tro os lær.

1.

I mørkest Fængsel er vi frie,
 Vor Trængsels Tid er omme:
 Ei anden Frelser vente vi!
 Han kommer, som skal komme;
 Hør hvad hans Vidner hørte, saae:
 De Blinde see, de Halte gaae,
 De døve Dren høre.

2.

Alf Graven op de Døde staae,
 De frydes ved hans Stemme.
 Det Glædesbud kan Store, Smaa,
 Kan Fattigmand fornemme.
 Forarges paa hans Ringhed ei!
 I fattig Dragt paa alfar Bei
 Gaaer Herren til Guds Vre.

3.

Han slutter i sin store Favn
 Hver kjærlig Sjæl hernede;
 Hvor Evende samles i hans Navn,
 Han er i Kraft tilstede;
 Han aabner Diet, som ei saae,
 Han byder Døde end opstaae
 Af Graven til sin Glæde.

4.

Guds Rige er ei lukket meer;
 Hvo søger, skal det finde.
 I Herrens Rige hører, seer
 Den Døve og den Blinde:
 Med os er ogsaa Under skeet —
 Vi har ham hørt, vi har ham seet —
 Blandt os staaer Guds Eenbaarne.

IV.

Fjerde Søndag i Advent.

(Evang. Joh. 1 E. 19 B. Johannis Vidnesbyrd.)

Egen Melodie.

1.

J Orken raaber Røsten hist:

Vereder Herrens Vei!

Iblandt os staaer den Herre Christ;

Men vi ham kjende ei.

Af, høre vi ei Orkens Røst,

Os Herren gaaer forbi,

Vei, Hovmod, dig! smelt, haarde Bryst!

Vereder Herrens Sti!

2.

Laae Jordens Konger for min Fod,

Laae Verden i min Haand;

Hvis Herre Christus mig forlod —

Jeg var en Træl i Baand.

Forstod jeg Engles Tunger grant

Og alle Stjerner's Vei —

Til evig Grav kun Vei jeg fandt,

Har Kjærlighed jeg ei.

3.

O, laae jeg, lam og døv og blind,
 Paa sammenbetlet Straa;

Gif Herre Christus til mig ind —

Guds Herlighed jeg saae.

O, vidste jeg i Verden ei

Hvad Barn i Svøbet veed,

Til Himlens Rige sandt jeg Bei

Med Barnets Kjærlighed.

4.

O Herre, gaf os ei forbi!

Vi høre Orkens Røst;

Du har beredet selv din Sti:

Du smeltet har vort Bryst;

Du bøiet har det stolte Sind,

Din Kjærlighed var stor —

Gaf, Herre, til din Tjener ind,

Og bring ham Livsens Ord!

V.

Christi Fødselsdag.

(Evang. Luc. 2 C. 1 B.)

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

1.

Jeg som et Barn mig glæde vil

Dg sjunge i det Høie:

Ei Sorg idag paa Jord er til,

Som tør min Sjæl nedbøie.

Idag er fattigst Betler riig;

Et Paradiis er Jorden mig —

Til mig Guds Engle qvæde:

Idag er dig en Frelser fød —

Idag al Verdens Sorg er død,

Dg fød al Verdens Glæde.

2.

Ei Synd, ei Død i Verden meer

Mig knuge skal og twinge:

Jeg Raadens Dør oplukket seer,

Min Sjæl har Englevinge:

En Konge er idag mig fød:

Det lidet Barn paa Moders Skjød

Al Verdens Nød betvinger.
 Hans Rige Himmel er og Jord;
 Den Konge evig Tro jeg svor,
 Og han min Sjæl gav Binger.

3.

Flys høit, min Aand, flys barnesro!
 Vær salig i hans Rige!
 Med Kjærlighed, med Haab, med Tro,
 Hans Kraft skal ei mig svige:
 I Klude svøbt, i Krybben lagt,
 Det Barn har over Stormen Magt
 Og over Havetsølger:
 Ei Jord, ei Luft, ei Jld, ei Vand,
 Ei Mørkets Magter røre kan
 Den Sjæl, som Herren følger.

4.

Ei Jordens Magt og Klogskab meer
 Forblinde skal mit Øie:
 Hvor Østens Vise Stjernen seer,
 Sig Verdens Konger høie.
 Ei ringe er mig fattigst Braa:
 Hos ringe Dyr paa fattigt Straa
 Laae Kongen til Guds Rige.
 O, viis er Den, som troer paa ham:
 Eenfoldig Hyrde først fornam
 Hvad Engle kun udsige.

5.

Rom, Hoie, Ringe, Store, Smaa!

Eensfoldige med Bise!

Lad os til Jesu Krybbe gaae

Og Verdens Frelser prise!

Forgjebes lyse Stjernen ei!

See, Konger følge Hyrdens Bei!

Hør, Himlens Engle kvæde!

I dag er os en Frelser fød —

I dag al Verdens Sorg er død,

Og fød al Verdens Glæde.

VI.

St. Stephens = Dag.

(Evang. Matth. 23 C. 34 B.)

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud!

1.

I Glands for Herrens Trone staaer

Guds store Vidners Skare:

Hvo for sin Gud i Døden gaaer,

Skal herliggjort hense.

Til hellig Martyrkrone ei

Jeg løfte tør mit Die;

Mit skjulte Kors paa stille Bei

Seer Gud dog i det Hoie.

2.

D Herre, om i Liv og Død
 Jeg vidner om Dit Rige,
 Det skal min Tro i Sorg og Nød,
 Min Kjærlighed Dig sige.
 Du veier mine Sorger smaa,
 Du seer om from jeg lider;
 Du seer den Kamp, som Ingen saae,
 Og om jeg ærlig strider.

3.

D Herre, er mig Kampen svar,
 Og er min Sorg ei liden;
 Om her slet ingen Ven jeg har —
 Vær Du mig nær i Striden!
 Seer ingen Sjæl min bittre Vee,
 Men brænder Hadets Lue —
 Din Himmel lad mig aaben see!
 Din Herlighed jeg stue!

VII.

Mel. Mind nu op i Jesu Navn.

Salig hvo med Kraft og Tro
 Bidne kan om Herrens Rige!
 Han skal herlig did opstige,
 Hvor Guds store Bidner boe.
 Salig hvo for bittre Fjender
 Bede kan i Provens Tid!
 Herlig, saliggjort, han vinder
 Kronen for den gode Strid.

VIII.

Søndag efter Juul.

(Evang. Luc. 2 C. 33 B. Simeon og Anna.)

Mel. Alene Gud i Himmerig.

1.

Den Sjæl skal ikke Døden see,
 Som Livets Herre skued;
 Foruden ham, med bange Vee,
 For evig Død jeg grued;
 Og blev jeg gammel, blev jeg graa,
 Men ei den Guds Eenbaarne saae,
 Med Gru jeg lufte Diet.

2.

Med Simeon jeg kan ham see,
 Naar Herrens Aand mig fører:
 For mig det Naadens Tegn vil see;
 Jeg Aandens Stemme hører —
 Af Ordets Magt henføres jeg
 Vidunderlig paa Frelsens Vei.
 Min Sjæl skal Herren see.

3.

I Helligdommen jeg ham seer
 I Glands med Aandens Dæ;
 Hver Dag det store Under seer,
 Naar vore Knæe sig bøje.
 O, evig skal det Under see:
 Min Sjæl skal ikke Døden see —
 Jeg Livets Herre see.

4.

I ham jeg evig Frelse seer,
 Og salig kan jeg svinge:
 O, seer mit Dæ Intet meer,
 Forstummer nu min Tunge —
 O Herre, fare lad i Fred
 Din Tjener til din Herlighed!
 Jeg har din Frelse set.

IX.

N y t a a r s d a g.

(Evang. Luc. 2 C. 21 B. Da blev hans Navn kaldet
Jesús, som det var kaldet af Engelen.)

Mel. Nu velan vær frist tilmobe.

1.

Jesús, Frelser, Saliggjører!

Høit velsignet er dit Navn:

Naar jeg det i Verden hører,

Tier Smerte, Sorg og Savn;

Hvad jeg leed i svundne Aar

Som en Morgenstjy bortgaaer,

Og jeg skuer i dit Rige

Lys min Nystaarsfol fremstige.

2.

Jesús! naar dit Navn jeg hører,

Hører jeg en himmelsk Klang;

Sjælens dybe Grund sig rører,

Jeg fornemmer Engles Sang:

Før din store Dag frembrød,

Før Du laae i Moders Skjød,

Hørte Jorden Engles Tunge

Saligt her dit Navn udsjunge.

Jesús! naar dit Navn jeg siger,
 Boier sig mit Knæ mod Jord,
 Manden mod Din Himmel stiger,
 Hjertet haaber, elsker, troer.
 I dit Navn henbandre jeg
 Frydefuld Gudherrens Bei
 Til den Nyaars: Morgenrøde,
 Naar jeg salig Dig skal møde!

X.

Søndag efter Nyaar.

(Evang. Matth. 2 C. 19 B. Da Herodes var død.)

M e l. Den prægtig Sol, som hele Verden.

1.

D Herre, gaaer jeg tro, hvor Du mig sender,
 Til Glæde al min Sorrig Du ombender,
 Du er mig nær i min Udlændingsstand:
 Landflygtig gaaer jeg og forviist hernede;
 Din Engel ogsaa mig engang vil lede
 Til Hjemmets Land.

2.

Der et mit Hjem, hvorfra jeg er udgangen,
 Hvor Aanden lyttet har til Seraphsangen
 Og drømt om Salighed, før jeg blev fød;
 Der er mit Hjem, hvorhen sig Aanden svinger,
 Naar den opløfter sig med Ornevinger
 Fra Grav og Død.

3.

Der er mit Fædreland, hvor til det Bedre
 Gudherren kaldte naadig mine Fædre,
 Hvor fælske Aanders Glæds omstraaler dem,
 Hvor min Forløser hos sin Fader throner,
 Hvor de Forløstes store Hymne toner —
 Der er mit Hjem.

4.

O Jesu Christ! Du til det Hjem mig lede!
 Du selv engang landflygtig var hernede:
 For mig Du vandred i Udlændingsstand.
 Et saligt Fædreland har Du mig givet —
 O, leed Du gennem Døden mig til Livet,
 Til Hjemmets Land!

XI.

Første Søndag efter Helligtrekongersdag.

(Evang. Luc. 2 C. 42 B. Jesus var tolv Aar gammel.)

Met Jesu, dine dybe Bunder.

1.

Herre, mod dit Lys jeg stræber:
 Verdens Klogt har Mørket kjær;
 Jesus! dine Barnelæber
 Har de Gamle Wiisdom lært,
 Gaaer til Dig med barnligt Sind
 From jeg i Guds Tempel ind;
 O da vil dit Ord mig røre,
 Himmelsk Wiisdom skal jeg høre.

2.

Intet veed jeg om Guds Rige,
 Lærer jeg det ei af Dig;
 Ingen uden Du kan sige
 Hvad der evig trøster mig;
 Ingen uden Du det veed
 Hvad den dybe Evighed
 Som en lukket Bog forvarer:
 Du, kun Du det aabenbarer.

3.

Intet veed jeg om Guds Naade,

Lærer jeg det ei af Dig:

Uden Dig — en evig Gaade

Border Liv og Død for mig.

Lær mig Ordet, som Du veed,

Om den store Kjærlighed,

Om Retfærdighedens Gaade,

Om Guds Rige, om Guds Naade!

4.

O, da skal jeg ufortrøden

Til min Gjerning vandre ud:

Gjennem Livet, gjennem Døden

Lyster Kjærlighedens Gud;

Himmellyset er ei slukt,

Paradiset ei tilluft;

Ei det store Haab skal svige:

Veien veed jeg til Guds Rige.

XII.

Anden Søndag efter Helligtrekongersdag.

(Evang. Joh. 2 C. 1 B. Brylluppet i Cana.)

Mel. Saa er vor Fæst til Ende.

1.

I Gud jeg vil mig glæde;
 Med ham hver Dag er Fæst:
 Blandt Glade tog han Sæde
 Den himmelsendte Gæst.
 Hvor Herre Kristus træder
 I Hvitidsfalen ind,
 Der intet Nie græder,
 Der blegner ingen Rind.

2.

Hvor fromme Hjerter glædes,
 Gaaer Himmelgjesten ind,
 Ei blot hvor Hymnen kvædes
 Med fromt opløftet Sind:
 Selv Jordelivets Toner
 Guds Engle glæde kan:
 Den himmelske Forsoner
 Bar Fryd til Sorgens Land.

3.

Han, som forædled Bandet
 Til Viin med hellig Haand,
 Vort Glædesvæld har blandet
 Med Himmellivets Aand:
 Forflaret har han Livet,
 Dets Sorger og dets Lyst;
 Han har os Glæden givet,
 Som boer i Englebryst.

4.

O Jesus, lad vor Glæde
 Indviøs Dig til Fæst!
 Ufsynlig vær tilstede,
 Du himmelfendte Gjest!
 Saa skal vor Glæde være,
 O Herre, Dig til Priis,
 Til dine Engle bære
 Os til Dit Paradiis.

XIII.

Tredie Søndag efter Helligtrekongersdag.

(Evang. Matth. 8 C. 1 B. Jesus gik ned af Bjerget.)

Me l. Brede Din aften.

1.

D Herre, kommer Sorgens Stund hernede,
Lær mig i Tro at haabe fromt og bede!
Eet Ord af Dig min Trængsel, mit Elende
Til Fryd kan vende.

2.

Har Jorden ei den Urt, som kan mig qvæge,
Har Verden ei den Haand, som kan mig læge,
Paa Dig, o Herre, jeg i Røden haaber,
Til Dig jeg raaber.

3.

O Frelser, om Du vil, Du kan borttage
Det Kors, jeg ikke mægter selv at drage;
Men — o! — kan det min Sjæl til Frelse være,
Lær mig det bære!

4.

Lad under Byrden vore Sjælens Vinge!
 Forklart i Smerten, den mod Dig sig svinge!
 Du, som fra Korset salig kunde stige
 Mod Himlens Rige!

5.

O Du, som ende kan al Verdens Smerte!
 Du selv i Qual mig Himmelglæden lærte;
 Eet Ord af Dig mig frelser og helbreder
 For Evigheder.

 XIV.

Fjerde Søndag efter Helligtrekongersdag.

(Evang. Matth. 8. C. 23 B. Jesus traadte i Skibet.)

M e l. Hvad kan os komme til for Nød.

 1.

Lad bruse Storm paa Verdens Hav!
 Er Herren med paa Havet;
 Paa Veien over store Grav
 Jeg vorder ei begravet;
 Og skjuler Bølgen Skibets Rand,
 Jeg paa den Herre lide kan,
 Som Storm og Hav kan tvinge.

2.

Dg om mit Die ham ei saae,
 Skreg vantro Sjæl: han sover!
 Skreg Frygten: Herre, vi forgaae,
 Ds skjuler Dybets Bover —
 O Herre, er kun fast min Tro,
 Jeg seer i aabne Grav med Ro:
 Min Frelser ei mig glemmer.

3.

Men svigter Mod, og flygter Haab,
 Forbarmer, Du tilgive!
 Beskæm, o Herre, Frygtens Raab!
 O, hold min Sjæl ilive!
 Du mægtig true Veir og Hav!
 For naadig over Dybets Grav
 Min Sjæl til Frelsens Bredder!

XV.

Femte Søndag efter Helligtrekongersdag.

(Evang. Matth. 13 C. 24 B. Klinten blandt Hveden.)

Mel. Gode Jesu, vi er her.

1.

Herre, see, jeg vaage vil,
 Sjælen vil Dig evig love;
 At, men Diet luffes til,
 Fjenden kommer, mens vi sove;
 Klinten saar han mellem Hveden,
 Den opgroer til Evigheden.

2.

Høstens Dage forestaae,
 Høste skal jeg, som jeg saaede:
 Syndens Frugt jeg høste maa,
 Er der ei hos Herren Raade:
 Klinten voxer mellem Hveden,
 Dvæler den for Evigheden.

3.

Du, som Solen skinne lod
 Over Onde, over Gode!
 Herre, mon jeg Dig forstod?
 Lær jeg haabe, som jeg troede?
 Hvad Du i mit Hjerte saaede,
 Vokser evig ved din Raade.

4.

Hvad der saaedes i min Sjæl,
 Mens jeg ved din Gjerning blunded,
 Herre, det i Spiren qvæl,
 For dets Rod har Magten vundet!
 O, naar Høstens Dag er kommen,
 Raade, Herre, være Dommen!

XVI.

Søndag Septuagesima.

(Evang. Matth. 20 C. 1 B. Arbejderne i Vingaarden.)

Met. Gud Hellig Aand, i Tro og Iær.

1.

Ud farer Stormen paa Guds Bud,
 Gud vinker — Jorden brænder:
 I Storm og Flamme, store Gud!
 Du mægtigt Budskab sender;
 Selv ringest Tjener i dit Navn
 Dig tjener, som Elias Navn,
 Og Arkens glade Due.

2.

O Du, som sender Engle ud,
 Din Gjerning at fuldbringe!
 Er jeg din Tjener, store Gud!
 Da er mit Kald ei ringe,
 Da gaaer jeg til mit Dagværk fro,
 Med Kjærlighed, med Haab, med Tro:
 Gudherren giver Styrke.

3.

Men gaaer jeg til din Gjerning, Gud!

Med Gold og Løn for Die,

Gaaer stærk jeg end og aarle ud;

Forgjebes er min Noie;

Unyttig Tjener er jeg kun,

Og kommer store Aftenstund,

Til Løn jeg er den Sidste.

4.

O Herre, har jeg Dagen endt,

Var det til liden Naade;

Blev end jeg sidst af Alle sendt;

Jeg haaber paa din Naade:

Unyttig Tjener var jeg Dig;

Dog, Herre, Du miskundelig

Kun Sind og Hjerte dommer.

XVII.

Søndag Sexagesima.

(Evang. Luc. 8 C. 4 B. De fire Slags Sædejord.)

Mel. I Jesu Navn.

1.

Din Sæd udstroe!

Du store Sædemand!

Lad spire, Herre, Ordets Himmelfrø!

Giv det Rod i fremmed Land!

Spirer det ei

Paa den alfare Bei;

Vil Tjørn, vil Klippegrund

Det kvæle for en Stund;

Herre, i den gode Jord,

Hvor et ydmygt Hjerter boer,

Giv det Roden, stærk og sund

2.

Af helligt Frø

Lad hellig Vort opstaae!

Lad den i Jordens kolde Luft ei døe!

Aandens Himmel vil den naae.

Fromhed og Tro,
 De Retfærdiges Ro,
 Det Haab, som ei forgaaer,
 Af himmelsk Rod opstaaer;
 Kjærligheden, høi og stor,
 Himmelsfrugten er paa Jord
 Af den Sæd, Guds Søn udsaaer.

3.

Jeg har det hørt,
 Det Salighedens Ord:
 O Frelser, hvor din Røst har Sjælen rørt,
 Stille Himmelspiren groer.
 Skal den ei døe,
 Skal af Evigheds Trø
 Den Spire foldes ud,
 Som stræber fromt mod Gud —
 Herre, send mig da din Aand!
 Frelser, skjærm med hellig Haand
 Evighedens Planteskud!

XVIII.

Fastelavns Søndag.

(Evang. Matth. 3 C. 13 B. Christi Daab.)

M e t. Fra Himlen høit komme vi her.

1.

Hensving Dig, Aand, til Jordans Strøm!

Guds Røst du skal fornemme.

Din Frelses Haab er ingen Drom:

Lyt til Gudherrens Stemme!

2.

Tviol ei, min Sjæl, tviol aldrig meer!

Jeg Himlen aaben skuer:

I Skyen Herrens Aand jeg seer

I Morgensolens Luer.

3.

Ved Floden staaer i hellig Glands,

Dimsuust af Aandens Vinger,

Med Herlighedens Straalekrands,

Han, som mig Frelse bringer.

4.

Han stiger af den klare Strøm,
 Indviet til sit Rige:
 Min Frelses Haab er ingen Drom,
 Min Tro skal ei mig svige.

5.

Han, som forkhynder Raadens Bud
 Og Fred for Jorderige,
 Han er din Søn, o store Gud,
 Din Søn, den Elskelige.

6.

Din Søn han er, Du store Gud,
 Som over Engle throner!
 Det Vidnesbyrd i Verden ud
 Fra aabne Himmel toner.

7.

Gud Herren taler. — Knæl, o Jord!
 Nu kan Du salig sige:
 Guds Søn mig bragte Frelsens Ord,
 Guds Søn, den Elskelige.

XIX.

Første Søndag i Fasten.

(Evang. Matth. 4 C. 1 B. Jesus fristes af Djævelen.)

Mel. Gak under Jesu Kors at staae.

1.

Igjennem Prøvens Dal jeg gaaer,
 Paa Veien lønlig Frister staaer:
 Han følger mig paa Bjergetind,
 Han taler til det svimle Sind.

2.

O Du, som reen, med hellig Fod,
 I faldne Sjæles Verden stod!
 O Jesu, klart dit Døie saae
 Paa Jorden mægtig Frister gaae.

3.

Du saae den Magt, jeg kæmper mod,
 Den Mørkets Magt i jordist Blod,
 Den Fjende, som i Sjæl og Sind
 Vil kaste Mørkets Tanker, ind.

4.

For Dig han stod i Hungrens Rød;
 Du hungred — og din Gud adlød;
 Ved Dybets Rand, paa høiest Bei
 Du fulgte Fristerstemmen ei.

5.

Du største Kæmper, styrk Du mig,
 Naar Sjæleffenden nærmer sig!
 I dybest Rød, paa høiest Bei,
 Jeg glemme Gud min Herre ei!

6.

O, da skal mægtig Frister flye,
 Og gjennem Verdens Taagefy
 Skal Himlens Engle smile ned
 Og vinke til din Salighed.

XX.

Anden Søndag i Fasten.

(Evang. Matth. 15 C. 21 B. Den kananæiske Kvinde.)

Mel. O kjære Sjæl, fald nedmyg ned.

1.

Guds Ansyn er ei fra os vendt;
 Til de Fortabte blev Du sendt,
 Du store Saliggjører!
 Til dem ved fjerne Palmers Strand,
 Til dem i Dødens Skyggers Land;
 Os Alle Du tilhører.

2.

Fra Dig gif Ingen uden Trøst;
 Du horte de Betrængtes Røst
 Fra alle Verdens Riger.
 Fortabt er ingen Sjæl paa Jord,
 Som paa din Guddomsstyrke troer
 Og mod din Frelse higer.

3.

Til mig kom ogsaa Frelsens Ord:
 O Herre, er min Tro kun stor,
 Ei taus Du Dig bortvender:
 Og kjender ingen Ven mig her,
 Har ingen Verdens Sjæl mig kjær —
 Forbarmer, Du mig kjender.

4.

Ei Folk, ei Slægt Du spørger om,
 Du spørger ei hvorfra jeg kom;
 Du Hjertets Løndom kjender:
 Bad jeg i ydmyg Tro til Dig:
 Forbarm Dig, Herre, over mig!
 Du evig Trøst mig sender.

XXI.

Tredie Søndag i Fasten.

(Evang. Luc. 11 C. 14 B. Jesus uddrev en Dævel).

Mel. Mit Barn, frygt den sonde Gud.

1.

Priis din Gud, opløst din Røst,
Himmelsk Aand i jordisk Bryst!

Er jeg stum i hellig Stund,
Rør sig ei Sjæl, ei Mund,
Veeg fra mig den gode Aand;
Herre Frelser, kun din Haand
Løser da mit Sjælebaand.

2.

Alt, gjentoner i mit Bryst
Kun de faldne Aanders Røst;

Vee, da er der mørke Nat,
Løbt er Himmelsfærs Skat —
Vee mig! brudt er Raadens Pagt:
Plageaanders dunkle Magt;
Har min Sjæl i Lænke lagt.

3.

Herre, Frelser, fri Du mig
Fra den Rød evindelig!

Sjælen selv fra dunkle Hjem

Kalder Plageaander frem;

Slumre de i dybe Braa,

Hvor dem intet Dø saae —

Herre, lad dem ei fremstaae!

4.

Dyb er Sjælens Helligdom,

Dybt det Svælg, hvorfra de kom

Mørkets Tanker, som med Magt

Faldne Sjæl i Baand har lagt.

Du, som tvinger Mørkets Aand!

Herre Frelser, kun din Haand

Løser fangne Sjæles Baand.

5.

Løs og fri evindelig,

Frelser, hver, som troer paa Dig!

Dybt i Sjælens Helligdom

Lysse Aanden, reen og from,

Aanden, som med salig Lyst,

Aanden, som med himmelsk Røst

Priser Gud i jordisk Bryst.

XXII.

Midfaste Søndag

(Evang. Joh. 6. C. 1. B. Jesus bespiser 5000 Mand.)

Mel. Af Høiheden oprunden er.

1.

Oploft dig, Sjæl, til Aandens Land!

Kun i dens Lys du skue kan

Alverdens store Under:

Af, troer jeg kun hvad Diet seer,

Forgjebes største Under seer,

Forblindet Sjælen blunder.

Herre, Frelser, til dit Rige

Sjælen stige

Fra sin Dvale!

Mægtig mig din Røst hufvæle!

2.

Hvert Ord, som af din Mund udgaaer,

Udfylder Savn, jeg ei forstaaer,

Du aabner Sjælens Døie:

Og Liv jeg seer i døde Muld,

Din Aand besjæler underfuld

Det Lave og det Høie:

Dale, Bjerge, Fjord og Himmel,
 Stjerners Brimmæl
 Dig adlyde

(Anm.) Dg ved store Gud sig fryde.

3.

Jeg seer det — og i Alt, hvad skeer,
 Jeg Herrens Underværker seer,

Hans Navn min Sjæl lovspriser;
 Høiløvet, Frelser, være Du!

Den blinde Sjæl Du kom ihu;

Guds Under Du mig viser:

Jorden, Himlen sig forklarer,

Blikket farer

Mod det Høie —

Evig opladt er mit Døie.

XXIII.

Mariæ Bebudelses Dag.

(Evang. Luc. 1 C. 26 B. Gabriel Engel udsendes.)

Me l. Alene til Dig, Herre Jesu Christ.

1.

En salig Hilsen kom til Jord
 Med Straaler fra det Høie.
 Redknæl og hør, hver Sjæl, som troer!
 Og see med Aandens Dø!
 I ydmyg Andagts høie Stund
 Den Hilsen lød fra himmels Mund,
 Det Budskab blev fra Himlen bragt,
 Som Herrens Magt
 Og Verdens Frelse har udsagt.

2.

O Himmelhilsen, herlig Skøn!
 O Budskab uden Lige!
 Paa Jorden fødes vil Guds Søn —
 Knæl, hør det, Jorderige!
 For Herrens Bud ydmygelig
 Guds Tjenerinde neier sig:
 Den Sjæl, som Naade fandt hos Gud,
 Er faaren ud
 Til Aandens himmelrene Brud.

O Undervært! — den Sjæl blev til,
Guds Søn vil nævne Moder;

O Raadesbud! — han nævne vil
Hver Qvindesødt sin Broder;

O salig, løndomsfuld og stor,
Reddaler Himlen over Jord:

Det store Budskab er os bragt,
Som Herrens Magt

Og Verdens Frelse har udsagt.

XXIV.

Palme-Søndag

(Evang. Mat. 21 C. 1 B. Christi Indtog i Jerusalem.)

Mel. Jesu! dine bys Bunder.

1.

Jesu, store Seiersvinder!

I Guds Stad Du drager ind;

Naar din Seiersdag oprinder,

Glædes veemodsfuldt mit Sind:

Knæle vil jeg paa din Bei,

Hosianna sjunger jeg;

O, men gjennem Seiersglandsen

Seer mit Die Tornefrandsen.

2.

Skaren, som Du Veien viser
 Til dit aabne Himmerig,
 Skaren, som idag Dig priser,
 Vil imorgen spotte Dig.
 Palmen paa din Seiersvei
 Grønnes til imorgen ei;
 Hvor dit Hosianna gjalder,
 Døden Dig til Korset kalder.

3.

Høie, stille Seiervinder!
 Klart det for dit Die staaer;
 Jordens Vre ei forblinder
 Diet, som Guds Throne naaer;
 Glædens Raab paa Palmers Bei
 Dølger Dødens Qval Dig ei,
 Kjærligt straaler dog dit Die,
 Salig seer Du mod det Høie.

4.

Himlens Konge! Jorden knæler
 Paa din store Seiersvei;
 Fredens Konge! ei Du dvæler,
 Golgatha Dig standser ei.
 Fred Du bringer, Himmelgjest!
 Verden raabe vil: forsfæst!
 O, men Himlens Engletunger
 Evigt Hosianna sjunger.

XXV.

S k j e r = T o r s d a g.

(Evang. Luc. 22 C. 14 B.)

M e l. Jesu søde Huskommelse.

1.

Beredt er store Radver alt;
 Paa Jord er Herrens Timer talt;
 I Afstedstunden, hellig, stor,
 Han kalder til sit Raadebord.

2.

Kom hid, hver Sjæl paa Jorderig,
 Som for din Fred bekymrer dig!
 Kom, Fyrste, Betler, Store, Smaa!
 Og I husvalte skal bortgaae.

3.

Til Herrens store Afstedsfest
 Alverden er indbudt til Gjest;
 Du, som ham fulgte, du ham seer;
 D, aldrig du ham glemmer meer.

4.

Snart er hans store Gjerning endt:
 Mod Himlen er hans Afsyn vendt;
 I næste Stund han gaaer herfra,
 Hans Vej gaaer over Golgatha.

5.

Fornem, o Sjæl, hans Afskedsord!
 Han hellig Løndom os betroer:
 Han har den Kalk, det Brød os raft,
 Som gemmer Liv og Guddomsmagt.

6.

I Naadebrødet boer hans Kraft,
 Hans Liv i Kalkens dyre Saft,
 Hans Aand i hver en Sjæl, som troer
 Og ihukommer Frelsens Ord.

7.

O store, høie Sjæleven!
 Fra os Du gaaer i Døden hen;
 I os dog røres, lever Du
 Hvergang vi komme Dig ihu.

8.

O Frelser, lever Du i mig,
 Jeg evig leve skal i Dig
 Og frelst, naar Dommens Time slaaer,
 Hos Dig jeg for Guds Afsyn staaer.

XXVI.

Første Passionspsalme.

Me l. Hvo veed hvor nær mig er min Ende?

1.

Jeg til Gethsemane henstuer,
 I dybe Nat jeg stirrer ud.
 Min Sjæl bedrøves, Hjertet gruer;
 Men — o — din Aand er nær, min Gud!
 Min Frelser over Kedron gaaer;
 Hans store Dødskampes Stund fremstaaer.

2.

For mig og for hver Sjæl han strider
 Den store Strid for evig Fred:
 Den største Qval for mig han lider,
 Han knæler for Guds Aasyn ned;
 Hans Sjølefulk Guds Throne naaer:
 Guds Styrkes Engel hos ham staaer.

3.

Af Syndens Haand han Spiret vrister,
 Han knuger Dødens Braad med Magt;
 Blodperlen fra hans Pande brister:
 Paa ham er faldne Verden lagt;
 I Dødskamp for den sjunkne Jord,
 Han hæver Byrden, bjerger stor.

4.

Til Himlen Jorden han opløfter
 Med Guddomsmagt i hellig Strid:
 Hver Aand fra Mørkets Afgrundskloster
 Skal Jorden flye for evig Tid.
 Til Døden Livets Ræmpe gaaer;
 Men Livets Himmel aaben staaer.

XXVII.

Anden Passionspsalme.

Mel. Hvo veed hvor nær mig er min Ende?

1.

Med Smerte seer den Guds Eenbaarne
 Den faldne Verdens dybe Nød;
 Selv Aandens Kæmper, de Udkaarne,
 Med Rædsel flye for Vaand og Død.
 Forraadt for blodig Sold og Løn,
 Forladt blandt Fjender staaer Guds Søn.

2.

Selv han, som greb for Herren Sværdet,
 For Verden bærer dog med Gru:
 I Matten Petrus staaer forfærdet,
 Han svigter selv sin Frelser nu;
 O stærk, o mægtig troede han;
 Dog han Guds Søn fornægte kan.

3.

Han atter dyre Eed udstammer,
 Og Hanen galer anden Gang.
 Vee! Herrens Veemodsblik ham rammer,
 Han hørte Domsbasunens Klang —
 I Ratten gaaer den Faldne ud
 Og græder bitterlig for Gud.

4.

Ydmyg dig i dit Stormod, Hjerte!
 Troer du dig stærk og klippefast!
 I Provens Stund i Angst og Smerte
 Guds Kirkes store Klippe brast:
 Af, Peters Kjærlighed var stor;
 Dog, Herre Christ, han Dig affvor.

5.

Med Petrus har jeg Dig fornægtet:
 Min Gjerning nægted hvad jeg svor;
 Med Beiret var min Tro beslægtet,
 I tomme Luft mit Ord hensoer —
 Tid, Frelser, saae Du hen til mig,
 Jeg angred dog ei bitterlig.

Ydmyget, jeg med Petrus ganger
 I Matten fra dit Nafyn ud;
 Ak, send mig din Udkaarnes Anger!
 Med ham opreis mig for min Gud!
 Giv mig den Tro, Du ham gjengav,
 Til Seiren over Kors og Grav!

XXVIII.

Tredie Passionspsalme.

Mel. Hvo veed hvor nær mig er min Ende?

1.

Til jordist Dommer, som Misdæder,
 Gaaer Herren til Guds Herlighed.
 Paa Veien bærer hans Forræder:
 Det Mørkets Barn har solgt sin Fred;
 Blodprisen brænder i hans Haand:
 Han seer den solgte Frelser's Baand.

2.

Forraadt, forladt, forhaanet, saaret,
 Til Dødsdom Verdens Frelser gaaer.
 Hvor Mørkets Aand hver Sjæl har daaret,
 Guds Lys Forrædersfjælen slaaer:
 Guds store Søn han kjende maa
 Og for det Søn med Gru forgaae.

3.

Vee, Vee den Sjæl, som Herren stuer
 Og maa fortvivle ved det Søn!
 Vee, Vee, hvor Herrens Lys er Luer
 Og Herlighedens Straaler Lyn!
 Bevar, o Frelser, fra den Vee
 Hver Sjæl, som tør dit Afsyn see!

XXIX.

Fjerde Passionspsalme.

Mel. Hvo veed hvor nær mig er min Ende?

1.

Den Kongers Konge staaer ophøiet,
 Hvor Almagt ham fordomme vil;
 Han til det Rige hæver Diet,
 Hvis store Arv han fødtes til;
 Af denne Verden er det ei:
 Til Himmelthronen gaaer hans Wei.

2.

Guds Londs store Aabenbarer!
 Du hører ei de Blindes Skrig;
 Du til det Mørkets Raab ei svarer,
 Som mod din Guddom løfter sig.
 Fra Dommer Du til Dommer gaaer,
 For Synden selv Du hellig staaer.

3.

Din Guddomsherlighed fremstraaler,
 Hvor Vanvid fræk Dig haane vil.
 Det Lys ei mørke Verden taaler,
 Som hører Mander's Herre til:
 Sit Liv fordømmer Verden nu;
 Forbarmer, o! dog frelser Du.

 XXX.

 Femte Passionspsalme.

Mel. Hvo veed hvor nær mig er min Ende?

1.

Guds Søn jeg seer i Purpurklæder:
 Sin Konge Verden frone vil;
 Men Spot er her den Herres Hæder,
 Hvem Jord og Himmel hører til:
 Den Kongedragt, ham Verden gav,
 Indvier ham til Kors, til Grav.

2.

Hans Blod paa Purpurfaaben vinder,
 Hans Kongespiir er haanet Ror;
 Hans Tinding Tjornens Green omvinder,
 Mens han for Verdens Frelse doer.
 O Herre, mod din Tornefrands
 Hvad er nu alle Kroners Glands?

3.

Alverdens Konger skal sig boie
 For Spiret i min Frelfers Haand;
 For Aanders Konge i det Høie
 Sig boie skal hver salig Land;
 Høit over alle Stjerner's Glands
 Staaer evig Herrens Tornefrands.

4.

Min Frelser, jeg skal see din Vre,
 Hvor Engle om din Throne staae.
 Skal jeg paa Jord dit Kors nu bære,
 Skal til dit Golgatha jeg gaae,
 Redstyrter Jorden under mig;
 I dybest Grav jeg følger Dig.

XXXI.

Langfredag.

Mel. Hvo ved hvor nær mig er min Ende?

1.

Indhyl dig, Jord, i Sørgetlæder!

Straal ei, o Sol, paa Sorgens Dag!

Grib, Nattens Aand, i dine Kjæder,

Dg Jorden ryst med Afgrundsbrag!

Din store Grav, o Dyb, opkast!

I dag det største Hjerter brast.

2.

Det Hjerter brast, som Himlens Rige

Indsluttet dybt i salig Fred;

Det gjenste den uendelige,

Den grændseløse Kjærlighed;

Det Jorden bandt til Himlen fast —

Min Frelser's store Hjerter brast.

3.

Sørg, Jord! I Himlens Engle, græder!
 I dag er Verdens Lys udslukt;
 En Gravsang, Jord og Himmel, qvæder!
 Guds store Søn har Diet luft:
 Hans Døds Lys bandt Mørket fast —
 Alverdens store Dødie brast.

4.

I Dødens Skyggers Land jeg bygger:
 Mit Haab, min Frelser gif herfra;
 Mig Verdens Synde: Nat omskygger —
 Det tordner over Golgatha:
 Min Frelser sidste Ord har sagt.
 Hans Aand henfoer. — Det er fuldbragt.

5.

Paa Dødens Træ han naglet hænger,
 Som bar alt Liv i hellig Haand;
 Hans Dødsstuf Verden gjennemtrænger —
 Henfoer dens Liv? henfoer dens Aand?
 Nei, haab, min Sjæl, i dybest Nød!
 Dag største Nat er Morgenrød.

XXXII.

Paaſke = Dag.

(Evang. Marc. 16 C. 1 B. Chriſti Opſtandelse.)

Mel. Nu velan, vær glad tilmode!

1.

Lyſe Morgen er oprunden,
 Endt er Verdensdødens Nat:
 See, i Paaſke-Morgenſtunden
 Solen har ſin Grav forladt.
 Hæv dig, Aand, med Priis til Gud!
 Gak fra Dødens Skygger ud!
 Drag mod Øſt til Urtehaven!
 Følg med Qvinderne til Graven!

2.

Salve vil de Herren bringe,
 Vil ham ære i hans Grav,
 Medens ſkjulte Hymner klinge
 Gjennem Himmel, Jord og Hav.
 Gravens Steen er ſtor og ſvær,
 Den opløſter Ingen her —
 O, men ſee, den er borttagen,
 Graven ſkinner lys ſom Dagen.

3.

Englen i de hvide Klæder
 Lyser fra den tomme Grav!
 Glæd dig nu, hver Sjæl, som græder!
 Glæd dig Himmel, Jord og Hav!
 Bryd i store Lovsang ud!
 Frelste Verden, præs din Gud!
 Præs din Frelser og Forsoner!
 Englerøst fra Graven toner.

4.

Herren, som vi lede efter,
 Jesus Christus er ei her;
 Han opstod med Guddomskræfter;
 Den Opstandne er os nær.
 Store Seir! det er fuldbragt —
 Afgrund! hvor er nu din Magt!
 Død, din Braad os ei skal true —
 Vi skal den Opstandne seue.

XXXIII.

P a a s k e = D a g.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

1.

Udbryd, hver Sjæl, i Seierssang!

Henover Jord med Himmelsklang

Et saligt Budskab toner:

Det store Livets Haab er vist —

Opstanden er den Herre Christ,

Opstanden vor Forsoner.

Livets Konge Døde vækker:

Ham ei dækker

Graven længe —

Han kan Dødens Hule sprænge.

2.

Han er opstanden. — Herren brød

Dit Segl, o Grav! din Braad, o Død!

Dit Spiir, du Mørkets Rige!

I Syndens Grav min Sjæl var lagt;

Med Herren fra de Døde vakt,

Den skal til Liv opstige:

Herren sprænger alle Grave;

Ei sin Slave

Døden binder —

Stor er Gravens Overbinder.

3.

Han er opstanden. — Du opstaaer,
 Du Sædekorn, Gudherren saaar
 Til Evighedens Sommer!
 Et Tegn er steet i Provens Dal,
 Og efter hver Langfredags Qval
 En Paaskemorgen kommer:
 Himlen lyser — Jorden hæver,
 Englen hæver
 Gravens Dække —
 Herren vil de Døde vække.

4.

Opstandne Herre, Frelser Christ!
 Vor store Paaskemorgen hist
 Vi gaae med Haab imøde;
 Af Graven lad da frelst' udgaae
 Og ved din høire Side staae
 Med evigt Liv de Døde!
 Herre, let os Valsfartsgangen!
 Seierssangen
 Hist lad tone
 Saligt ved din Faders Throne!

XXXIV.

Anden Paaske-Dag.

(Evang. Luc. 24 C. 11 B. Christi Aabenbarelse
i Emaus.)

Mel. Gode Jesu! vi er her.

1.

Hørt det har jeg: han opstod,
Graven ei min Frelser gjemmer.
Tvivl ei, Sjæl, med sjunkne Mod!
Herren ei dit Haab beskæmmer;
Med hans Vidner vil jeg følge:
Dagens Lys kan ei sig dølge.

2.

Herren lyser paa min Vej,
Ei forblindet Sjæl ham kjender;
Bankselmodig vakler jeg;
Ordets store Lys han tænder:
Han mig Skrifterne oplader —
Haabets Straale Sjælen bader.

3.

Hvad jeg hører veed jeg ei;

Sælsomt dog sig Hjertet rører:

Undersuldt paa Herrens Bei

Jeg Forjættelserne hører;

Mægtigt Hjertet i mig brænder,

Til jeg den Opstandne kjender.

4.

Herre, lad i hellig Stund

Taaen falde fra mit Dø!

Åndesynet mig forund,

Åndesynet fra det Høie!

Staae for Sjælen aabenbaret,

Salig, hellig og forklaret!

XXXV.

Første Søndag efter Paaske.

(Evang. Joh. 20 E. 19 B. Jesus kom ind ad
lukte Dørre.)

Mel. O kjære Sjæl, fald ydmyg ned.

1.

Har Sorg og Frygt mit Lys udslukt,
 Og er for Glæden Døren lukket
 I mørke Hjertekammer;
 O Frelser, til bekymret Sind
 Du gaaer ad lukte Dørre ind,
 Du ender al min Jammer.

2.

Du bringer Lys, Du bringer Fred,
 Du bringer Haab og Kjærlighed,
 Du bringer Trøst i Røden:
 Korsnaglet Haand udrækker Du —
 Jeg troer, og kommer Dig ihu
 I Livet og i Døden.

3.

Opstandne! naar jeg Dig kun seer,
 Ei sørger jeg og frygter meer,
 Hvad end jeg her skal lide:
 De største Sorger blev mig smaa,
 Naar dine Naglegab jeg saae
 Og Bunden i din Side.

4.

Men af, er Lyset længe slukt,
 Af, er fra Dig jeg udelukt,
 Og skuer ei dit Komme;
 O, lær mig troe hvad ei jeg saae!
 Dit Ord jeg trostlig lide paa,
 Til Sagnet's Tid er omme!

5.

Engang Du og for mig vil staae:
 Min Sjæl Du ogsaa tænker paa;
 Jeg skal din Aand annamme,
 Og i dit Rige, i din Fred
 Jeg skue skal din Herlighed
 Og evig Priis Dig stamme.

XXXVI.

Anden Søndag efter Paaske.

(Evang. Joh. 10 C. 11 B. Jesus er den gode Hyrde.)

Mel. Store Gud og Frelsermand!

1.

Store Sjælehyrde, kom!

Leed os til Guds Helligdom!

Hjorden gaaer paa vilde Sti,

Dybet den nedstirrer i;

Rattens Ulv af Dybet stæeg,

Leiesvende Hjorden sveeg;

De i Røden skjald og veeg.

2.

Lysets Bei er steil og brat,

Nedenfor er dybe Rat;

Den vildfarne Sjæl ei veed

Hvad der tjener til dens Fred;

Sjælehyrde, stor og god!

Du os ei i Rød forlod,

Du os gav dit Liv, dit Blod.

3.

Du, o Du kun Veien veed
 Til Guds Naade, til Guds Fred:
 Som din Fader kjender Dig,
 Ham Du kjender — kjender mig;
 O fornemmer jeg din Røst,
 Barnet til sin Faders Bryst
 Fører Du fra dunkle Røst.

4.

Sjælehyrde, god og stor!
 Leed hver Sjæl paa viden Jord!
 Fremmed Hjord paa fjerne Bei
 Fjern og fremmed er Dig ei:
 O lad os din Røst forstaae!
 Lad den Verdens Grændser naae!
 O, lad ingen Sjæl forgaae!

XXXVII.

Tredie Søndag efter Paaske.

(Evang. Joh. 16 C. 16 B. Christi Vortgang til
Faderen.)

Met. Min Sjæl nu lover Herren.

1.

Den Glæde, Verden giver,
Den varer kun en stakket Stund:
Som Skyglands, den bortdriver.
Den flyer, som Drom i Morgenblund.
Af evigt Væld udrinder
Den Fryd, som kom fra Gud;
Den Glæde ei forsvinder,
Naar Verdens Lys gaaer ud.
Naar Evigheden stiger
Af Timeligheds Grav,
Med Verden ei bortviger
Den Glæde, Herren gav.

2.

Den Sorg, Guds Tjener lider,
Den varer kun en liden Stund:
Naar Herrens Dag fremstrider,
Er Verdens længste Nat et Blund.

Hift tusind Aar faae Ende
 Som Dag og Time her;
 Vor Sorg vil Gud omvende
 Til evig Glæde der.
 Did Jesus Christ hendirger;
 Der er ei Kors, ei Grav;
 Der Ingen os fratager
 Den Glæde, Herren gav.

3.

O Haab, som aldrig sviger!
 O Trostens Ord, som evigt staaer!
 Fra Længsels Land jeg stiger
 Til Salighed, som ei forgaaer.
 En liden Stund jeg bygger
 Hvor Sorgepilen groer,
 I Savnets dunkle Skygger
 En liden Stund jeg boer;
 Min Frelser forud drager,
 Han til sin Fader gaaer;
 O der han mig modtager,
 Naar store Time flaaer.

XXXVIII.

Almindelig Bededag.

(Lectien Es. 55 L. 6 B.)

Mel. Brede din afvend.

1.

Gud, Retfærds Gud, du Hellige, du Høje!
 Ei kan min Synd jeg skjule for dit Øie:
 Du saae det, Gud, min Sjæl var ei retfærdig,
 Din Raade værdig.

2.

Ik, nævner jeg mig reen, med Læber falske,
 I Manders Tal jeg staaer som den Spedalske:
 Selv Drømmen, som jeg om min Reenhed drømmer,
 Min Sjæl fordømmer.

3.

Før Hjertet Syndens Kilde i sig kjendte,
 Fra Dig, o Gud, det til sin Lyst sig vendte;
 Ik, Sjælen sig i Brødens Dyb nedsænkte,
 Før klart den tænkte.

4.

Dig var det ei, o Gud, jeg higed efter,
 Da Verdenslysten vakte Sjælens Kræfter:
 Som Lysets faldne Engle, jeg og vilde
 Fra Dig mig skille.

5.

Gud, Naadens Gud, Barmhertighedens Fader!
 Jeg er fortabt, hvis Du ei Synd forlader;
 O, hvis Du mig ei Naadens Dør oplukker,
 Jeg evig sukker.

6.

O, hør mit Suk, Du, som min Trængsel kjendte!
 O, hør mit Suk, Forbarmer, Gud mig sendte!
 Den Sjælesot, som mig fra Gud vil drage,
 Kan Du borttage.

7.

O Frelser, lad min Anger Dig bevæge!
 Udbræk din Haand, Du store Sjælelæge!
 Udslæt min Synd, og lad gjensødt mig hige
 Mod Naadens Rige!

XXXIX.

Fjerde Søndag efter Paaske.

(Evang. Joh. 16 C. 5 B. Den Hellig Aands Sendelse.)

Mel. Store Gud, som Dig til Vre.

1.

Maa jeg sørge, maa jeg klage,
 Farer al min Glæde hen;
 Skal forladt jeg alle Dage
 Staae med dybe Savn igjen;
 Gud, min Gud, forlad mig ikke!
 Lad i Graad mig stamme ud:
 Skee din Villie, Herre Gud!
 Lad mig Kalken from uddrikke!
 Lad mig sukke i mit Savn:
 Lovet være Herrens Navn!

2.

God er Sorgen, Du mig sender,
 Store Fader, jeg det veed.
 Dit forladte Barn Du kjender:
 Til sin Frelse Sjælen leed:

Evig Kjærlighed kun saarer —

Tungt kun Herrens Haand mig naaer —

For at læge større Saar.

O, jeg veed det: randt ei Taarer,

Namte tungt ei Herrens Haand,

Kom til mig ei Trøstens Aand.

3.

Gud, Du ogsaa mig vil sende

Trøstens, Kjærlighedens Aand;

Den skal lære mig at kjende

Naaden i din Faderhaand;

Den skal himmelsk Fred mig bringe,

Den med Kraft og Haab og Tro

Underfuld skal i mig boe;

Den skal lære mig at tvinge

Verdens Sorg og Verdens Savn

Og lovprise Herrens Navn.

4.

Store Trøst i Provens Dage!

Glæde skal af Sorg udgaae;

Intet Suk og ingen Klage

Gaaer uhørt fra lønløst Braa:

Er dit Nafn skjult, o Fader!

Skjuler Himlen mig din Søn;

Trøster dog en Røst iløn:

Det er Aanden, som oplader

Gjælens Dø i mit Savn —

Lovet være Herrens Navn!

XL.

Femte Søndag efter Paaske.

(Evang. Joh. 16 C. 23 B. Veder i Jesu Navn.)

Mel. Hvo ikkun iader Herren raade.

1.

Naar mig den sidste Ven forlader,
 Naar ingen Sjæl mig her forstaaer,
 Jeg bede kan: min Gud og Fader!
 Og Bønnen til Guds Himmel naaer;
 Har Sjælens Tanke ingen Ord,
 I stille Suk den flyr fra Jord.

2.

Hvad dybest sig i Hjertet rører,
 Hvad ingen Tunge nævne kan,
 Hvad intet jordisk Øre hører,
 Har Røst i Sjælens stille Land:
 Til alle Sjæles Væld det naaer —
 Du, Aanders Fader, mig forstaaer.

I Jesu Navn jeg vil udgyde
 Min hele Sjæl, o Gud, i Dig:
 Min Bøn i Lovsang skal udbryde,
 Mit Suk i Priis hentabe sig;
 Som evigt Haab, o Gud, mit Savn
 Til Dig henflyer i Jesu Navn.

XLI.

Christi Himmelfarts-Dag.

(Evang. Marc. 16 C. 14 B.)

Met. Af Høiheden oprunden er.

1.

Fuldendt er Naadens store Værk:
 Guds Søn har, underfuld og stærk,
 Fuldkommet Frelsergangen:
 Fra Krybbens Straa til Golgatha,
 Til Graven, han udvandrede fra,
 Holdt Jordens Rød ham fangen:
 Fattig, ringe, spottet, saaret,
 Han har baaret
 Tornekronen —
 Han, som arved Himmelthronen.

2.

Hos Gud, før Verdens Grund blev lagt,
 I Lys og Herlighed og Magt,

Han Tiden gennemskued;

Han Verden saae, før den blev fød,

Han saae dens Fald, han saae dens Nød

Og Døden, som os trued.

Store, dybe Frelsernaade!

Retsfærd's Gaade

Er udgrundet:

Frelsens Bei er seet — er fundet.

3.

Det er fuldbendt. — Fra Jordens Nød,

Fra Trængsel, Armod, Kors og Død

Gaaer Herren til Guds Ære:

Den Haand, som trued Storm og Hav,

Den Haand, som sprængte Verdens Grav,

Skal Himmelspiret bære:

Salig, Frelser, Du opstiger:

Jorden viger,

Himlen blinker —

Herlighedens Krone vinker.

4.

Alt Skyens Glands omstraaler Dig,

Du end velsigner Jorderig

Og mægtig Arm udbreder;

Bebudet har Du os din Aand,

Naar ved din Faders høire Haand

Dig Engles Hær tilbeder;

Herre, stieg Du til din Throne!

Saligt tone

Englestemmer:

Jesús Kristus ei os glemmer.

XLII.

Sjette Søndag efter Paaske.

(Evang. Joh. 15 C. 26 B. og 16 C. 1 B. Naar
Trøsteren kommer.)

Mel. Alene til Dig, Herre Jesu Christ!

1.

Han sidder hos Guds høire Haand,

Som al min Armod kjendte:

Forjættelsens og Trøstens Aand

Jeg stille vil forvente.

Alt, hvis den Trøster aldrig kom,

Alt Verden blev mig sjæletom:

Jeg maatte stue med Foragt

Kun Dødens Magt

I Jordens og i Himlens Pragt.

2.

Jeg uden Herrens Aand gaaer om
 Og søger øde Steder,
 Al Verdens Viisdom er mig tom,
 Jeg forster og jeg leder:
 O, havde jeg hver Stjerne talt,
 Forføngeligt det var dog Alt;
 O, kom Guds Aand ei til mig ned,
 Jeg mørk fremskreed,
 En Ørt var mig Guds Evighed.

3.

Fra Aanden kommer Syn og Sands
 For hvad mig evig glæder;
 Fra Aanden kommer Liv og Glands,
 Og Fryd til øde Steder;
 Fra Aanden strømmer Viisdom ud
 Og Kjærlighed og Fred i Gud.
 O Frelser, fra dit Himmerig
 Medsend Du mig
 Den Aand, som vidne skal om Dig!

4.

O, da min Sjæl i Sandheds Glands
 Om Dig skal Vidne bære;
 Med himmelsk Syn og Sjælesands
 Jeg skal din Viisdom lære;

Din Faders Magt og Kjærlighed
 Da straal'er fra hver Stjerne ned;
 Da er jeg stærk, da er jeg riig:
 Du styrker mig,
 Og jeg al Rigdom har i Dig.

XLIII.

Første Pintsse-Dag.

(Lectien Ap. Gjern. 2 C. 1 B.)

Mel. Enhver, som troer og bliver døbt.

1.

Fra Himlen Herrens Aand nedfoer!
 Jeg glædes vil og sjunge:
 Nu har Guds Kraft paa Jorden Ord
 Og Ordet Flammetunge:
 Paa Veirets Vinger kom med Brag,
 Som gjennem Torden Lynets Slag,
 Det Lys, Gudherren sendte.

2.

Det lysner gennem Sjæl og Sind;
 Sig Hjertets Lue tænder;
 I Diet farer Straalen ind;
 Paa Jæsen Flammen brænder;
 Flyv høit, min Sjæl, i Lys dig sving!
 Guds store underlige Ting
 De løste Tunger tale.

3.

Hvad Herrens store Vidner saae
 Al Verden skal fornemme;
 Guds Ord skal Verdens Grændser naae
 Med tusind Tungers Stemme.
 Velkommen, Krafts og Friheds Aand!
 Du løser alle Tungers Baand
 Og alle Sjæles Lænker.

4.

Fra Sandheds høie Hjem Du kom,
 Al Sandhed Du os lærer:
 Om Synd, Retfærdighed og Dom
 Du mægtigt Bidne bærer;
 Men o, Du ogsaa Ordet veed
 Om Raade, Kjærlighed og Fred —
 Forkynd det for al Verden!

Velkommen, Land med Engtens Røst
 Med Kjærlighedens Stemme!
 O straf og lær, forman og trøst!
 Bliv evig hos os hjemme!
 O lys og brænd i Sjæl og Bryst,
 Indtil Basunens store Røst
 Til Naadens Dom os kalder!

XLIV.

Anden Pintse-Dag.

(Lectien Ap. Gjern. 10 C. 42 B. og Evang. Joh.
 3 C. 10 B. Saa elskede Gud Verden.)

Me l. Paa Dig haaber jeg, min Herre from!

1.

Min Frelse vil Du, Fader Gud!
 Af Livsens Bog ei slettes ud
 Den Sjæl, som troer paa Livet:
 I Kjærlighedens store Bud
 Er evigt Liv mig givet.

2.

O Fader, Kjærlighed er Du:
 Du de Fortabte kom ihu,
 Som sad i Dødens Skygger;
 I mørke Hedningsfæl endnu
 Din Aand Pauluner bygger.

3.

Alf mangelstund i fredløst Savn
 Mig tyktes lukt din Faderfavn
 Og Himmelslyset slukket;
 Da toned saligt Jesu Navn,
 Og Himlen var oplukket.

4.

Alf, mangelstund med Hedningsfind
 Jeg stod i Verden, sjæleblind,
 Som i et øde Kammer;
 Da glimted Aanden til mig ind,
 Og endt var al min Jammer.

5.

Vær priset, Gud! Du gav mig Fred:
 For mig din Søn paa Korset leed,
 Til mig din Aand Du sendte;
 Din grændseløse Kjærlighed
 Alverdens Jammer endte.

XLV.

Hellig Trefoldigheds = Fæst.

(Evang. Joh. 3. C. 1. B. Christus og Nicodemus.)

Mel. Kom, Gud Skaber, o Hellig Aand!

1.

Trefoldighed — det Ravn, det Ord
 Indslutter Himmel, Dyb og Jord:
 Alverden hviler i din Haand,
 Gud — Fader, Søn og Hellig Aand!

2.

Jeg nævner i det store Ord
 Den Løndom, hellig, dyb og stor,
 Hvori al Sjæl, alt Liv er lagt,
 Al Visdom, Kjærlighed og Magt.

3.

O paa den Løndom, hellig, sand,
 Jeg vantro evig stirre kan:
 Jeg stirrer som mod Lys en Blind,
 Seer ei jeg i Guds Rige ind.

4.

Men o, det Underværk kan see:
 Alt her jeg kan Guds Rige see;
 Hvad jeg af Verden har, kan flye —
 I Aand jeg fødes kan paany.

5.

Som Veiret farer hen sin Vej,
 Hvorfra, hvorhen, det seer jeg ei,
 Saa kan jeg, født af Aand paany,
 Til Gud paa Aandens Vinger flye.

6.

O Herre, lad det Under see!
 Lad mig gjenfødt dit Rige see!
 O lad mig prise i din Favn
 Dit undgrundelige Navn!

XLVI.

Første Søndag efter Trinitatis.

(Evang. Luc. 16 C. 9 B. Den rige Mand.)

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

1.

Hensfarer let i Sandsens Land
Mit Liv, som for den rige Mand,
I Herlighed og Glæde;
O Herre, lad i tomme Lyst
Mig høre Dybets Barselskrøft
Og fra dets Rand borttræde!

2.

Hensukker jeg mit Liv i Nød
Og leder om de Smuler Brød,
Mig rige Haand ei under;
O Herre, send mig Trosten ned
Om Evighedens store Fred!
Den læger alle Vunder.

3.

Dyflam, o Gud, den Mandens Gnist,
Som, dybest skjult, udslukkes sidst

Selv i fortabte Sjæle!

O smelt i Kjærlighed hver Barm,

Til, sammen frelste, Riig med Arm

For samme Fader knæle!

XLVII.

Anden Søndag efter Trinitatis.

(Evang. Luc. 14 C. 16 B. Den store Naadvere.)

Mel. Naar jeg betænker den Tid og Stund.

1.

Til Naadens store Mandefest

Mig kalder mægtig Stemme:

Far hen, hvad her mig glæded meest,

Har det hos Gud ei hjemme!

Far hen, hvad ei mig følge kan!

Ei Guld, ei Gods, ei Agerland

Skal Herrens Gjest nedtbinge.

2.

Brist, brist, hvert Baand, mig holder fast,
 Og fra min Gud bortdrager!
 Om Hjertet med de Baand end brast,
 Om saaret Sjæl end klager —
 O Herre, giv mig Kraft og Mod!
 Hvis ei for Dig jeg Alt forlod,
 I Dig mit Alt jeg tabte.

XLVIII.

Tredie Søndag efter Trinitatis.

(Evang. Luc. 15 C. 1 B. Det fortabte Faar.)

Met. Jeg har min Sorg til Gud henvendt.

1.

Vend om, vend om, fortabte Sjæl!
 Vend om, og for din Frelser knæl!
 Han kalder dig med kjærlig Røst,
 Han ved sit Bryst
 Vil bære dig til Naadens Ryst.

2.

Han hellig blandt Fortabte stod,
 Han ydmyg Synder ei forlod;
 Han har forkyndt det Trøstens Ord:
 Hvor Naaden boer,
 Er Glæden over Frelsen stor.

3.

Til mig det Trøstens Ord og kom;
 End varflet det en Stund: vend om!
 O Frelser, jeg har hørt din Røst;
 Hæv ved dit Bryst
 Gjenfundne Sjæl til Naadens Røst!

XLIX.

Fjerde Søndag efter Trinitatis.

(Evang. Luc. 6 C. 36 B. Været barmhjertige!)

Mel. Fader vor ubi himmerig!

1.

Forstum og bæs for Herrens Dom,
 Du Hojmodsaand, som i mig kom,
 Naar fold jeg hæved Kæft og Haand
 Til Dom imod min Broders Aand!
 Ak, blændet svimle Drøm mit Syn,
 Gud, knuus mig ei med Dommens Lyn!

2.

Hvor Kjærlighedens Aand bortveeg,
 Fræk Synden paa Guds Domstol steeg;
 Formastelig den gribe vil
 Det Spiir, som hører Herren til;
 Men i den store Dommers Haand
 Er skjult hvert Hjerte og hver Aand.

3.

Gud, Du kun Sjæle gjenneemseer,
Du dommer hvad i Løndom skeer.

O Herre, naar min Time slaaer,
Naar hist for store Dom jeg staaer;
O, lad mig ingen Sjæl da see,
Som over mig skal raabe Vee!

L.

Femte Søndag efter Trinitatis.

(Evang. Luc. 5 C. 1 B. Jesus lærer af Skibet.)

Mel. Nu velan vær frist tilmode!

1.

Vil min Gjerning her ei lykkes,
Trættes Sjælen ved sin Tid,
Maa forspildt mit Liv mig tykkes;
Herre, styrk mit Haab, min Liid!
Paa dit Ord hvad jeg forlod
Gribe jeg med friske Mod!
I dit Ravn og til din Værelse
Lad min Gjerning Frugter bære!

2.

Spilddt er ikke Liv og Moie,
 Har min Gud velsignet mig:
 Ringest Gjerning for Guds Die
 Bærer Frugt evindeligg.
 Frelser, Du gjør Afsmagt stærk;
 Kalder Du til større Værk,
 Glad jeg Svagheds Tid forlader,
 Folger Dig til Kraftens Fader.

LI.

Sjette Søndag efter Trinitatis.

(Evang. Matth. 5C. 20B. Phariseernes Retfærdighed.)

Mel. Af Dybsens Rød raaber jeg til Dig.

1.

Retfærdig er jeg ei for Dig,
 Jeg veed det, Gud og Fader!
 Om end den Sjæl, som saared mig,
 Jeg saarer ei og hader;
 Dog mangengang med bittre Sind
 Jeg saae i bittre Hjerter ind,
 Og bad ei: Gud, tilgiv dem!

2.

Alt mangengang hvad ei jeg saae
 Ufjærlig, blind jeg dømte;
 Jeg kunde Venner ei forstaae,
 Og mig blandt Fjender drømte;
 Gif ærlig Broder paa min Vej,
 Men gif ei vrang Gang som jeg,
 En Daare han mig tyktes.

3.

O Du, som uden Syndelast
 Gif fredsom mellem Fjender!
 Du bad: tilgiv! da Hjertet brast,
 Du høie Seiervinder!
 O Frelser, leed mig paa din Vej,
 Alt jeg paa Veien findes ei,
 Men til din Fred indganger!

LII.

Syvende Søndag efter Trinitatis.

(Evang. Marc. 8 C. 1 B. Jesus bespiser 4000 Mand).

Mel. Gud Fader ubi Himmerig!

1.

I Underværkers Land jeg boer;
 Ei blinde Sjæl det ændser:
 Guds Kraft igjennem Verden foer,
 Og Raaden har ei Grændser.

2.

Den Herre ei forglemmer mig,
 Som Orknens Fugl ei glemmer;
 Han horer spæde Ravnens Skrig,
 Han Dyrets Suk fornemmer.

3.

Han kommer fattig Spurb ihu;
 Han Markens Lillie klæder;
 Han skjærmer underfuld endnu
 Den Orm, min Fod nedtræder.

4.

O Gud, hold over os din Haand!

Og ingen Ørk er øde;

Opliv al Verden med din Aand!

Og leve skal de Døde.

LIII.

Ottende Søndag efter Trinitatis.

(Evang. Matth. 7 E. 15 B. De falske Profeter).

Mel. Mit Haab og Trost og al Tillid.

1.

Naar Falskhed borger Engledragt

Og blænde vil vort Øie;

Bevar, o Gud, din Sandheds Magt!

Send Klarhed fra det Høie!

Din Sandheds Aand i Klarhed boer;

Den alle Aander prøver:

Vee den, som taler Lysets Ord

Og Mørkets Gjærning øver!

2.

Af, griber jeg i egen Varm,
 Men der ei Sandhed finder;
 For Gud jeg staaer, forskudt og arm,
 Om end i Glands jeg skinner;
 O kunde jeg med Englerøst
 Guds Herlighed udsjunge;
 Klang dybt det ei fra luttret Bryst;
 Forbandet var min Tunge.

3.

O Du, som Hjerter gjennemsaae
 Og Alles Veie kjendte!
 Dit Sandhedslys omstraale maa
 Hver Aand, Du til mig sendte;
 I Gjerning vil Du see min Tro,
 Paa Frugten Træet kjende;
 Min Gud, lad Sandhed i mig boe!
 O, lad mig tro fuldende!

LIV.

Niende Søndag efter Trinitatis.

(Evang. Luc. 16. C. 1 B. Den utroe Hunsfoged.)

M e l. Min Sjæl nu lover Herren.

1.

Naar Regnskabstimen kommer,
 Al Verdens Klogt da frelser ei:
 Den høie Hjertets Dommer
 Fordommer snilde Synders Bei.
 Den Klogskab, Verden priser,
 Er Daarlighed for Gud;
 Den Uldvei, Synden viser,
 I Ratten fører ud.
 Bandt jeg med Uret Venner
 Og Priis paa falske Bei;
 Den Ven, mig her friskjender,
 Til Dommen gaaer, som jeg.

2.

Maaskee imorgen kommer,
 Maaskee idag, det store Bud:
 Gjør Regnskab for din Dommer!
 For ham dit Liv er foldet ud —

Af, har jeg da ei fundet
 Den Skat, som ei forgaaer,
 Har jeg den Ven ei vundet,
 Hvis Favn hist aaben staaer:
 Af, da til Død og Fængsel,
 Jeg venneløs gaaer ud.
 O, fra den Død og Trængsel
 Bevar mig, Herre Gud!

LV.

Tiende Søndag efter Trinitatis.

(Evang. Luc. 19 C. 41 B. Jesus græder over Jerusalem.)

M e l. Jesus er mit Haab og Trøst.

(NB. Den hele Nøde i Enden af Strophens 2 sidste Linier maa forandres til tvende halve).

1.

Jesus græder; — Verden leer:
 Vanvid sjunger mellem Grave:
 Syndens Træl ei Dybet seer,
 Døden danser med sin Slave;
 Sjælen sig i Lænker glæder:
 Verden leer; men Jesus græder.

2.

Enden kommer! — Vee, o Vee!

Fangne Sjæl, afryst din Lænke!

Kan du Jesu Graad ei see?

Kan du paa din Fred ei tænke?

Græd forgjebes Verdens Dommer —

Vee da Vee, naar Enden kommer!

3.

Jesús græder. Smelt, hvert Bryst!

Baagn hver syndig Sjæl, som sover!

Væb, o Verden, i din Lyst!

Dig din Frelser græder over.

Brister, brister, Mørkets Rjæder!

Smelt, hvert Hjerte! — Jesús græder.

LVI.

Ellevte Søndag efter Trinitatis.

(Evang. Luc. 18 C. 9 B. Phariseeren og Tolderen).

Mel. Alene Gud i Himmerig.

1.

Dpfyldte jeg end Lovens Bud,
 Alf, Herre Gud, mig bedre!
 Dphøier jeg mig for min Gud,
 Hans Arm mig vil fornedre;
 Troer jeg ved Korsets Fod mig reen,
 Hiin Røver med de knuste Been
 Gaaer ind, hvor jeg staaer ude.

2.

D, kunde jeg Guds Stjerner naae
 Paa Kraftens Ornevinge;
 D, hvis jeg Verden oversaae
 Og kunde Aander tvinge;
 Foragted jeg een Sjæl paa Jord,
 Og drømte mig for Herren stor —
 Fordømt var al min Styrke.

3.

Til Jord jeg maa mit Døe slaae
 Og i min Sjæl bekjende:
 Jeg blandt Fortabte jamre maa,
 Har Naaden Maal og Ende.
 O Du, som hver min Tanke veed!
 Forbarm Dig Gud i Eighed!
 O, vær mig Synder naadig!

LVII.

Tolste Søndag efter Trinitatis.

(Evang. Marc. 7 C. 13 B. Den Døve og Stumme.)

Mel. Paa Gud alene.

1.

Hvor Liv sig rører
 Paa Jord, i Lust, i Hav,
 Med Fryd jeg hører
 Den Røst, Gud Verden gav;
 Men o fornemmer
 Min Sjæl ei Mandens Røst,
 Al Verdens Stemmer
 Jeg hører uden Trøst:
 Ei Livet hemmer
 Døds; Sukket i mit Bryst.

2.

Glad Fugle kvæde
 Høit over Slægters Grav;
 Min Sorg, min Glæde
 Gudherren Lunge gav.
 Men o forstummer
 I Hjertet Aandens Røst;
 Min Fryd, min Kummer
 Er stum i tomme Bryst,
 Al Verden rummer
 Eet Ord ei til min Trøst.

3.

Gud, Du opløber
 Døvstumme Sjæles Sands;
 Gud, Du gjengiver
 De Døde Livets Sands;
 O, lad mig høre
 Din Aand i Verdens Røst!
 Lad Aanden røre
 Sig mægtig i mit Bryst!
 Dens Toner føre
 Min Sjæl til Livets Røst!

LVIII.

Trettende Søndag efter Trinitatis.

(Evang. Luc. 10 C. 23 B. Samaritanen og Leviten.)

Mel. Jesus han er Syndres Ben.

1.

Frelser, jeg gjentage maa

Ordet, som mig helligt vorte;

Saligt Diet, som Dig saae!

Saligt Dret, som Dig hørte!

Seer Dig intet Die meer,

Du dog alle Sjæle seer.

2.

Kjærlig til den Sjæl Du seer,

Som i Kjærlighed Dig søger:

Hvor din Gjerning stille fæer,

Skjult Du Aandens Kraft forøger:

Kjærlig Aanden viser mig

I hver Broder Glimt af Dig.

3.

I hvert Suf paa fremmed Bei
Underfuldt Du til mig taler:

Dig husvæler, qvæger jeg,

Hvem jeg qvæger og husvæler;

Frelser, har jeg søgt Dig her,

Hist jeg staaer dit Afsyn nær.

4.

O den Time slaaer engang:

Jeg skal see Dig, skal Dig høre,

Naar Basunens dybe Klang

Toner i den Dødes Dre.

Frelser, naar den Time slaaer,

Saligt Liv fra Dig udgaaer.

4.

Evigt Liv er i din Haand;

Salig hvem den Arv tilhører!

Kjærlighedens store Mand

Til den Salighed kun fører:

Verden og dens Lyst forgaaer,

Kjærlighed Guds Throne naaer.

LIX.

Fjortende Søndag efter Trinitatis.

(Evang. Luc. 17 C. 11 B. De 10 Spedalske.)

Mel. Enhver, som troer og bliver døbt.

1.

Priis Kraftens Herre, frelske Sjæl,
 Naar han din Rød borttager!
 Priis Raadens Herre og nedknæl,
 Naar Synd og Død bortdrager!
 Min Fred, min Frelse kom fra ham;
 Han, Kraftens, Raadens Gud, fornam
 Forborgne Hjerters Klager.

2.

Gud, glemmer Dig jeg i min Fryd,
 Den Sorgens Frugt vil bære:
 Min Krafts, min Glædes Seierslyd
 Din Raades Priis skal være;
 Hver Tanke, som opløster mig,
 Henslybe skal med Tak til Dig,
 Med evig Priis og Ære.

LX.

Femtende Søndag efter Trinitatis.

(Evang. Matth. 6 C. 24 B. Ingen kan tjene to Herrer.)

Mel. Vaagn op og staae paa dine Strænge.

1.

Med Magt mig Jorden til sig binder,
 Og Himlens Herlighed bortstjer.
 I Gud min Sjæl kun Hvile finder;
 Dog fredløs den til Verden tyer.
 I Gud kun Sjælen Frihed fandt;
 Dog blind den sig til Verden bandt.

2.

Ufalig mellem tvende Magter
 Jeg deler Liv og Sind paa Jord;
 Jeg tjener den, min Sjæl foragter,
 Og sviger ham, jeg Trostak sover:
 Gudherren hører Sjælen til,
 Og dog den Verden tjene vil.

3.

Ei Liv, ei Død, ei Evigheden
 Mig frelser, Herre, uden Dig:
 I Verdenskampen Himmelsfreden
 I Pagtens Ord omtoner mig:
 O, naar Guds Friheds Lov mig bandt,
 Jeg evig Fred og Frihed vandt.

4.

Forløs mig, Herre, fra de Lænker,
 Som Sjælen elsker i sin Nød;
 I Fængslet jeg paa Frihed tænker;
 Dog lifligt Lænkens Klang mig lod.
 Giv Kraft til svære Kamp, min Gud!
 Til Aandens Frihed før mig ud!

LXI.

Sextende Søndag efter Trinitatis.

(Evang. Luc. 7 C. 11 B. Enkens Søn af Nain.)

Mel. Nu velan vær glad tilmode!

1.

Græd ei! trøster Jesu Stemme,
 Sørgeskaren stille staaer.
 Grav skal ei den Døde gjemme
 Der, hvor Livets Konge gaaer.
 Modersuffet han fornam,
 Enkens Taare rørte ham;
 Han al Sorg og Nød husvalte,
 Taaren standsed, naar han talte.

2.

Græd ei, du, som Ordet hørte!
 Jesus Christus trøster dig:
 Han ved Dødningsbaaren rørte,
 Og den Døde reiste sig;
 Moder savned Søn igjen,
 Ven gjenfavnede tabte Ven;
 Jesus Jordens Nød husvalte;
 Om hans Magt den Døde talte.

3.

Græd ei! trøster Jesu Stemme,
 Naar ved friske Grav jeg staaer;
 Kan min Sjæl hiin Røst fornemme,
 Trøstet jeg fra Graven gaaer:
 Han, som her alt Enken gav
 Tabte Søn ved aabne Grav,
 Han hos Gud mig vil gjengive
 Dem, jeg elsked tro ilive.

LXII.

Syttende Søndag efter Trinitatis.

(Evang. Luc. 14 C. 1 B. Den Battersøttige.)

Mel. Jeg raaber fast, o Herre!

1.

Er det i Verden Brøde,
 Hvad mig Gudherren bød;
 Jeg Verdens Dom vil møde
 Med freidigt Mod i Rød:
 Fra Himlen er løstrevet
 Hvo Jordens Slave blev;
 Den Lov i Støv er skreven,
 Som Herrens Haand ei skrev.

2.

Ei Angest eller Trængsel
 Omstifter Herrens Bud;
 Ei Sværd i Mørkets Fængsel
 Guds Lov mig sletter ud:
 Ei Verden kan opstille
 Den Lov, den Magt, den Hær,
 Som kan fra Gud mig skille,
 Er Herrens Land mig nær.

3.

Gud er min sidste Dommer;
 Kan til hans Fred jeg gaae,
 Ei det, som er og kommer,
 Mig skal med Rædsel slaae;
 Ei Jorden, ei det Høie,
 Ei Dybets Engles Hær
 Min Sjæl fra Gud skal bøie,
 Er Herrens Land mig nær.

LXIII.

Attende Sondag efter Trinitatis.

(Evang. Matth. 22 C. 34 B. Hvis Søn er Christus?)

Mel. Gode Jesu! vi er her.

1.

Himlen har det høit udsagt
 Underfuldt med Engletunger,
 Med Guds Aand i hellig Pagt,
 Jorden det til Himlen sjunger,
 Saligt vidne de Udkaarne:
 Kristus er den Guds Eenbaarne.

2.

Salighedens Ord jeg veed
 Om Guds Søn den Elskelige:
 Tid skal det til Evighed,
 Aander det til Aander sige;
 Med Profheter og med Vise
 Skal eenfoldig Sjæl ham prise.

3.

Pris ham evig, frelst Aand!

Hvo han er du kan udse:

See, ved Kraftens hvire Haand

Han forklarer Jorderige;

Kjærlighed paa Lysets Vinger

Til hans Salighed sig svinger.

LXIV.

Nittende Søndag efter Trinitatis.

(Evang. Marc. 9 C. 1 V. Den Bæktbrudne.)

M e l. Jeg beider Dig, min Herre og Gud!

1.

Mig dunkel følger, hvor jeg gaaer,

Min Synd alt som min Skygge;

Hvor Livets skønne Farve staaer,

Maa Døden boe og bygge:

Dens Billed i mig bærer jeg,

Hvor skjønt jeg det end dølgjer:

Med Dødningsfod paa glædest Bei

Mig Gravens Arving følger.

2.

Med Synden Døden kom til Jord;

Fuldtvel jeg det fornemmer:

I syndigt Legem Døden boer

Og knuger friske Lemmer;

Alf, synes jeg end karst og stærk,

Bærkbruden, dog jeg leder

Om Lægedom for skjulte Bærk,

Som Verden ei helbreder.

3.

Til Dig mit Haab, min Liid er sat,

Du store Saliggjører!

O, siig, at Synd er mig forladt!

— Dig, Dig den Magt tilhører —

Da skal jeg sjælekarsk opstaae

Og Døden i mig kue,

Da skal til Aandens Liv jeg gaae

Og frelst Guds Afsyn kue.

LXV.

Tyvende Søndag efter Trinitatis.

(Evang. Matth. 22 C. 1 V. Bryllupsklæderne.)

Me l. O kjære Sjæl fald ydmyg ned!

1.

Kast Morkets Laagedragt, min Aand!
 Ifør dig Lysets Klædebon!

Dig Kongers Konge kalder:
 Vil du blandt de Udvalgte staae
 For ham, som Sjæle gennemsaar,
 Bortkast hvad hist bortfalder!

2.

Hist Kuffer Larven Ingen meer:
 Gudherren Tankens Lødom seer,
 Han Sandheds Afsyn kjender;
 Ei falske Fromheds Pilgrimsdragt,
 Ei Hovmod i sin Purpurpragt
 Den Kongers Konge blænder.

3.

Ei borget Ufkylds glatte Linn,
 Ei Klogtens Guldbæb, falsk og fin,
 Min Vrost for Herren dølger.
 Ak, Herre, kommer arme Gjest
 Til Kjærlighedens Kongefest,
 Giv, at din Aand ham følger!

4.

O Du, som gav dit Liv for mig!
 Indhyl med Kjærlighedens Slig
 Min Armods Dødningeklæde!
 I Livets Lysdragt, Du mig gav,
 Før naadig mig fra sprængte Grav
 Ind til min Herres Glæde!

LXVI.

Een og tyvende Søndag efter Trinitatis.

(Evang. Joh. 4 E. 46 B. Den kongelige Mand.)

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

1.

For Mørkets Børn er Under seet;
 De Blinde store Tegn har seet;
 De vantroe Hjerter troede.
 Endnu maa mægtigt Under see:
 Guds store Tegn jeg skulde see,
 Hvis Aanden i mig boede.

2.

O tyede jeg i Nød til Gud,
 Jeg mangengang med Sorg gif ud,
 Og kom med Fryd tilbage.
 O mangelstund bortveeg min Nød,
 Den leved, som jeg troede død,
 Til Loosang blev min Klage.

3.

O Herre, er min Tillid stærk,
 I mig det største Underværk
 Din Styrkes Aand fuldbringer:
 Min Sjæl foruden Dig var død;
 I Aanden salig og gjenfød,
 Den sig til Dig udsvinger.

LXVII.

Alle Helgens Dag.

(Evang. Matth. 5 C. 1 B. Jesus prædiker om Salighed. Lectien Ab. 7 C. 1 B.)

M e l. Vor Gud han er saa fast en Borg.

1.

Halleluja! om Seir og Fred
 Kan de Gjenløste sjunge.
 Halleluja! om Salighed
 Sung frydefuld, hver Tunge!
 De Saliggjortes Hær
 Staaer Herrens Throne nær;
 Den gode Strid de streed,
 De see Guds Herlighed —
 Gud gav dem Livsens Krone.

2.

I Lysets Seiersklædebon
 De knæle for Guds Throne,
 I Glands af Herlighedens Aand,
 Mens alle Himle tone;
 De Palmen, eviggrøn,
 Redbøie for Guds Søn;
 I Engles Paradiis
 De sjunge: Tak og Priis!
 Gud evig Lov og Ære!

3.

Den Salighed Forklartes Røst
 Kun salig kan udsige:
 Den forrigfulde Sjæl fandt Trost,
 Fred den Fredsommelige;
 Riig blev den arme Aand,
 Fri den, som laae i Baand,
 Den Sjæl, som Uret leed,
 Gik til sin Herres Fred,
 Er salig i Guds Rige.

4.

Halleluja! de Seier vandt
 De saliggjorte Sjæle:
 De Herren søgte, de ham fandt;
 Paa deres Bei vi knæle!

Gud, styrk os paa vor Gang!

Af vi med Seierssang

Engang med Tak og Priis

I Engles Paradiis

Halleluja kan sjunge.

LXVIII.

To og tyvende Søndag efter Trinitatis.

(Evang. Matth. 18 E. 23 B. De 10000 Pund.)

Mel. Nu hviler Mark og Enge.

1.

Du bød mig bede, Fader!

Forlad, som jeg forlader

Min Skyldner Skyld og Brøst!

Dee, Dee, hvis jeg nedbeder

Mig gennem Evigheder

Forbandelsen med frække Røst!

Af, kan paa Dag jeg gjemme,
 Af, kan min Sjæl ei glemme
 Sin Harm til Sol gaaer ned;
 Min store Skyld og Brøde
 Bag sidste Aftenrøde
 Mig dømme vil i Evighed.

3.

Barmhjertighedens Fader!
 Hvis Du ei Skyld forlader
 Min Sjæl forgaaer for Dig.
 Din Kjærlighed mig lede,
 At jeg med Haab tør bede:
 Som jeg tilgav, tilgiv Du mig!

LXIX.

Tre og tyvende Søndag efter Trinitatis.

(Evang. Matth. 22 C. 15 B. Skattens Mynt.)

Met. O store Gud! din Kjærlighed.

1.

I Herrens Frygt min Sjæl er fri,
 Naar Retfærds Lov mig binder;
 Den Glands, Guds Tjener hersker i,
 Fra Magtens Gud udrinder:
 Det Hoved, Du har salvet, Gud!
 Skal Folk og Riger ære;
 Du sendte Lovens Kæmpe ud,
 Hans Haand skal Sværdet bære.

2.

Forgjebes bæres Sværdet ei:
 Gud styrker Kongers Slotte;
 Ei Falskhed tryk paa mørke Veie
 Skal Majestæter spotte.
 Giv Gud hvad Guds er, Loven lod,
 Giv Keiser Skat og Ære!
 Den Lov, Guds Søn paa Jord adlød,
 Hver Sjæl skal hellig være.

O Du, som i din Vældes Haand
 Al Verdens Kroner veier!
 Send kronet Ejener Blisdoms Aand!
 Giv Retfærd's Kæmpe Seier!
 Lad Kjærlighed hos Magten boe
 I Jordens Throners Skygge!
 O lad din Fred i Haab og Tro
 Velsignet blandt os bygge!

LXX.

Fire og tyvende Søndag efter Trinitatis.
 (Evang. Matth. 9 C. 18 B. Den blodfottige Kvinde.)

Mel. Hjertelig mig nu langes.

1.

Der er et helligt Værge
 Imod al Verdens Nød:
 Den Tro, som flytter Bjerger,
 Bekæmper Sorg og Død.
 O kunde jeg bevare
 Den Tro i fromme Sind,
 Mig Herrens Engleskare
 Bar i Guds Himmel ind.

2.

O kunde jeg det finde
 Det Ydmygheds Klenod,
 Hvormed blodsottig Qvinde
 For Frelsens Herre stod;
 Jeg skulde og fornemme
 Hvad ydmyg Tro formaaer;
 Den store Frelser's Stemme
 Til alle Sjæle naaer.

3.

Vær trostfig! Ordet toner
 Igjennem Evighed:
 Ved Kraftens Haand han throner,
 Som al vor Trængsel veed.
 Hans Navn jeg vil paafalde
 Med Tro i svarest Nød;
 Hans Magt jeg vil bønfaalde,
 Er al min Glæde død.

4.

Hans Navn jeg frelst skal love
 I Tro med evig Trøst:
 De Døde her kun sove;
 De vækkes ved hans Røst.
 O Du mit Skjold, mit Bærge
 Imod al Verdens Nød!
 Den Tro, som flytter Bjerge,
 Skjænk mig i Liv og Død!

LXXI.

Fem og tyvende Søndag efter Trinitatis.

(Evang. Matth. 24 C. 15 B. Ødelæggelsens Beder:
styggelighed.)

M e l. Guds Godhed ville vi prise.

1.

Jeg vil min Gud paakalde
Den Stund, han er mig nær;
I Herrens Haand vi falde,
Naar Alt omstyrter her!
Hjemfølgelfernes Stund
Ei trygge Synder skuer;
Den vækker, før den truer,
Med Gru hver Sjæl af Blund.

2.

Den Jord, hvorpaa jeg træder,
Henruller under mig,
Foruden Baand og Rjæder,
I Luft vidunderlig.
De tusind Stjerner's Hær
I Herrens Haand de hvile;
Til evig Grav de ile,
Er deres Time nær.

3.

Min Gud, Du Sole tænder,
 De slukkes paa dit Bud:
 I Storm og Luer sender
 Du Magtens Engle ud.
 Hvor Livet boer idag,
 Imorgen Døden bygger;
 Den Sjæl, Guds Kraft omfhygger,
 Boer under Palmers Tag.

4.

Paa Naadens Piller hviler
 Det store Herrens Huus;
 Did Livets Arving iler
 Fra sprængte Graves Gruus;
 Der ved Guds Bældes Haand
 Min Frelser paa mig falder;
 Der hør, naar Verden falder,
 I salig Fred min Aand!

LXXII.

Ser og tyvende Søndag efter Trinitatis.

(Evang. Matth. 11 C. 25 B. Jesus priser Guds Veie.)

Mel. Gode Jesu, vi er her.

1.

Lov og Tak og evig Priis.

Være Himlens, Jordens Fader!

Sjælens tabte Paradiis

Altter saligt sig oplader;

Flammesværdet er forsvundet,

Livets grønne Træ gjenfundet.

2.

Fred og Frihed ei forsvandt;

Ydmyg Tro det har erfaret:

Hvad ei Verdens Vise fandt,

Aandens Børn blev aabenbaret:

Under Aaget, som ei tynger,

Frigjort Sjæl Guds Fred lovsynger.

3.

Let er Byrden, Gud mig gav;
 Jesu Køst min Sjæl husvaler:
 Underfuldt fra Kors, fra Grav,
 Guds Eenbaarne til mig taler;
 Korset blev min Himmelsfige,
 Graven Porten til Guds Rige.

4.

Lys nu, Kors! og straal nu, Grav!
 Straal i Herrens Lys forklaret!
 Han, som Døde Livet gav,
 Har dets Løndom aabenbaret:
 Herrens Veie skal de Vise,
 Skal umyndig Sjæl looprise.

LXXIII.

Syn og tyvende Søndag efter Trinitatis.

(Evang. Matth. 17 C. 1 B. Jesus forklares paa
Bjerget.)

Me l. Nu velan, vær glad tilmode!

1.

Store Syn er aabenbaret,
Ei det straaler meer ilon:
Over Bjerg og Sky forklaret,
Lyser Guds eenbaarne Søn.
Sjælen seer hans Herlighed,
Voier sig i Stovet ned;
Aanden sig i Skyen rører,
Herrens Røst al Verden hører.

2.

Herrens Søn, den Elskelige,
Værer Lysets Seierskrands;
Rim forløste Aander stige
Saliggjorte til hans Glands.
Frelser! op jeg seer til Dig,
Dybe Længsel hæver sig:
Salig hvo hist Bolig bygger!
— O men Sky mig overskygger.

3.

Klar dog gjennem Skyen glimter
 Guddomsherlighedens Pragt;
 Høit i Aandens Lys jeg skimter
 Den Forklartes Seiersdragt;
 Alle Verdens Sorger flye:
 Røsten gjennem klare Sky
 Vældig Verden gjennemtrænger —
 Evighedens Port den sprænger.

4.

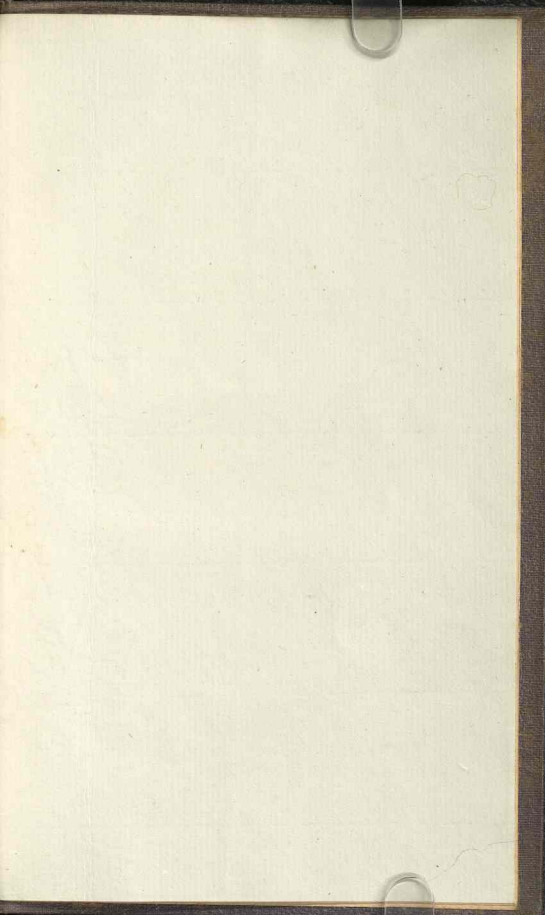
Raadens, Salighedens Rige
 Staaer paa evig Grundvold fast:
 Jorden saae Guds Elstelige,
 Himlens store Forhæng brast.
 Glandsen af Guds Herlighed
 Strømmer over Jorden ned:
 Frelsens Seir er aabenbaret,
 Herren har sin Søn forklaret.

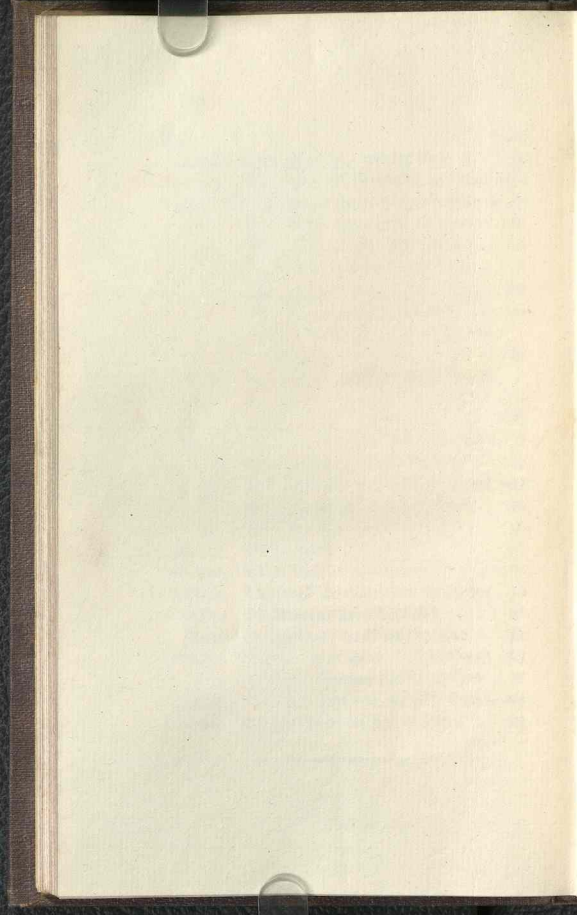
R e g i s t e r.

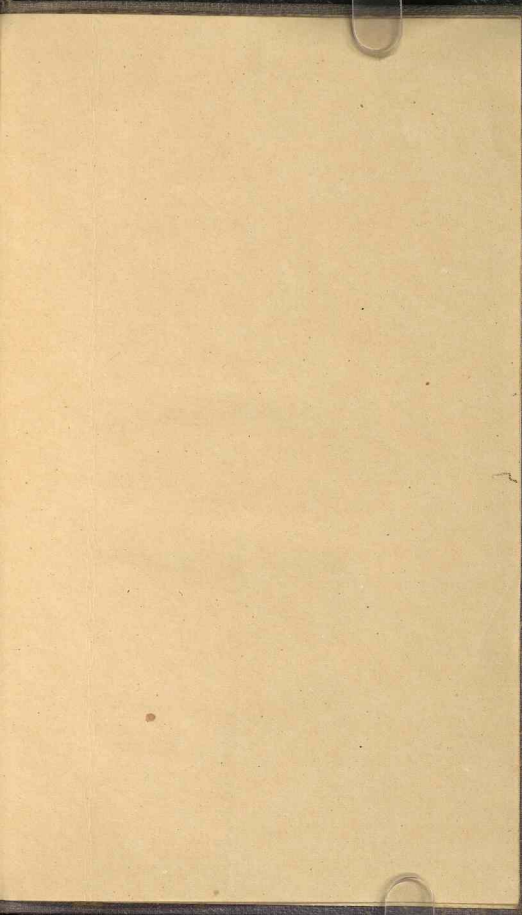
No.		Side
XXV.	Beredt er store Nadver alt . . .	44
XXXVII.	Den Glæde, Verden giver, . . .	67
XXIX.	Den Kongers Konge staaer ophøiet	52
VIII.	Den Sjæl skal ikke Døden see . . .	13
LXX.	Der er et helligt Børge . . .	120
XVII.	Din Sød udstrøe	29
LXVIII.	Du bød mig bede, Fader! . . .	117
XXIII.	En salig Hilsen kom til Jord . . .	41
LXII.	Er det i Verden Brøde . . .	107
LXVI.	For Mørkets Børn er Under Steet	114
XLIX.	Forstum og bæv for Herrens Dom	88
XLIII.	Fra Himlen Herrens Aand nedfoer	78
LVIII.	Frelser, jeg gjentage maa . . .	101
XLI.	Fuldendt er Naadens store Værk .	74
I.	Glæd dig, Zion! glæd dig, Jord!	1
LXI.	Græd ei, trøster Jesu Stemme .	106
XXXVIII.	Gud, Retfærd's Gud, du Hellige, du Heie!	69
XX.	Guds Afsyn er ei fra os vendt .	35
XXX.	Guds Søn jeg seer i Purpurklæder	53
LXVII.	Halleluja! om Seir og Fred . .	115

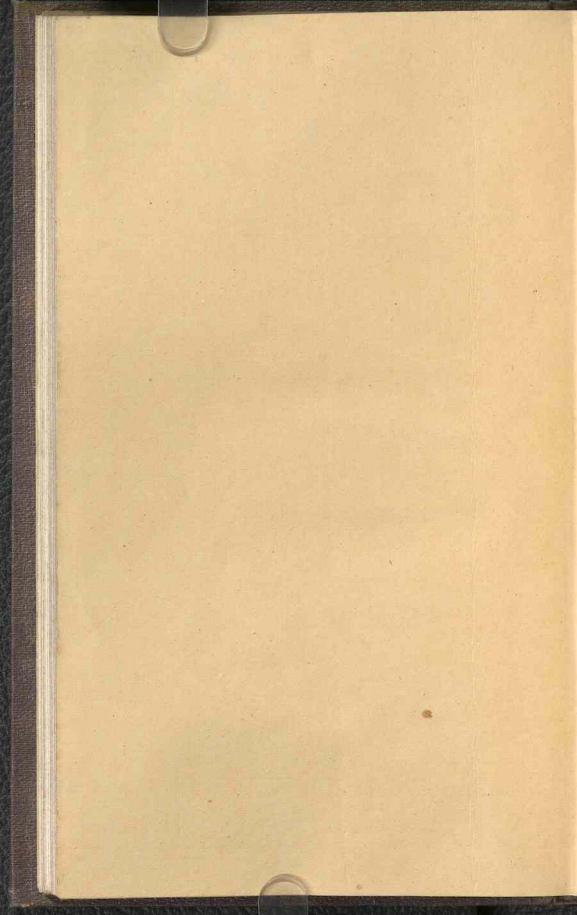
No.		Side
XLII.	Han sidder ved Guds høire Haand	76
XXXV.	Har Sorg og Frygt mit Lys udslukt	63
XLVI.	Hensarer let i Sandsens Land .	84
XVIII.	Hensving dig, Aand, til Jordans	
	Strøm!	31
XI.	Herre, mod dit Lys jeg stræber .	18
XV.	Herre, see jeg vaage vil . . .	25
LXIII.	Himlen har det høit udsagt . . .	109
LVII.	Hvor Liv sig rører	99
XXXIV.	Hørt det har jeg, han opstod . .	61
V.	Jeg som et Barn mig glæde vil .	9
LXXI.	Jeg vil min Gud paakalde . . .	122
XXVI.	Jeg til Gethsemane henkuer . .	46
IX.	Jesu, Frelser Saliggjører! . . .	15
LV.	Jesus græder, Verden leer . . .	96
XXIV.	Jesu, store Seiervinder! . . .	42
XIX.	Igjennem Prøvens Dal jeg gaacr	33
VI.	I Glands for Herrens Throne staaer	11
XII.	I Gud jeg vil mig glæde	20
LXIX.	I Herrens Frygt min Sjæl er fri	119
III.	I mørkest Fængsel er vi fri . . .	5
XXXI.	Indhyl dig, Jord, i Sørgekæder	55
LII.	I Underværkers Land jeg boer .	92
II.	I Verden er ei Nød saa stor . . .	3
IV.	I Ørken raaber Røsten hist . . .	7
LXV.	Kast Mørkets Taagedragt, min Aand!	112
XIV.	Lad bruse Storm paa Verdens Hav!	23
LXXII.	Lov og Tak og evig Pries	124
XXXII.	Lys Morgens er oprunden . . .	57

No.		Side
XXXIX.	Maa jeg sørge, maa jeg klage .	71
LX.	Med Magt mig Jorden til sig binder	104
XXVII.	Med Smerte seer den Guds Eenbaarne	48
XLIV.	Mig dunkel følger hvor jeg gaaer	110
XLIV.	Min Frelse vil Du, Fader Gud! .	80
XL.	Naar mig den sidste Ven forlader .	73
LIII.	Naar Falskhed borger Engledragt .	93
LIV.	Naar Regnskabstimen kommer .	95
X.	O Herre, gaaer jeg tro hvor Du mig sender	16
XIII.	O Herre, kommer Sorgens Stund hernede	22
LVI.	Opfyldte jeg end Lovens Bud . .	98
XXII.	Opløst dig, Sjæl, til Aandens Land!	39
XXI.	Priis din Gud, opløst din Røst! .	37
LIX.	Priis Kraftens Herre, frelst Sjæl!	103
XLXI.	Netsfærdig er jeg ei for Dig . .	90
VII.	Salig hvo med Kraft og Tro . .	13
XXXVI.	Store Sjælehyrde, kom! . . .	65
LXXIII.	Store Syn er aabenbaret . . .	126
XXVIII.	Til jordist Dommer, som Misbæder	50
XLVII.	Til Naadens store Aandefest . .	85
XLV.	Trefoldighed, det Navn, det Ord .	82
XXXIII.	Udbryd, hver Sjæl, i Seierssang!	59
XVI.	Ud farer Stormen paa Guds Bud	27
XLVIII.	Vend om, vend om, fortabte Sjæl!	86
XLIX.	Vil min Gjerning her ei lykkes .	89

784-6

